

bruc

Cena 99 dinarjev !

IZDAJA KŠP

KOT GLASILO STARIH BAJT

IZŠLO 16. II. 1963 ob 23.55

LETNIK IV.

Neodgovorno uredili: Rudi Ringbauer, Branko Šömen in Feri Žerdin — Tehnične posle netehnično opravil
Janez Rotdajč — Tisk ČZP »Pomurski tisk«, M. Sobota

OKRAJ JE MRTEV!

TREBA JE JEMATI TAKO ENO KOT DRUGO IN REALNO PISATI ZAKAJ, ČE GOVORIMO SAMO O TISTEM, KAR JE NEGATIVNO, SE LAHKO ZDI, KOT DA NISMO NIČ NAPRAVILI, PO DRUGI PLATI PA TUDI NE MOREMO SAMO POUJARJATI TISTO, KAR JE POZITIVNO, NE DA BI GOVORILI TUDI O NEGATIVNEM. ZARES SE IMAMO S ČIM POHVALITI, LAHKO PA BI IMELI ŠE MNOGO VEČ, ČE BI BILO MANJ NAPAK IN ČE BI BILO NOTRANJE GIBANJE PRAVILNEJŠE. BOLJE JE, DA POPRAVLJAMO TISTO, KAR NI DOBRO, KER BOMO IMELI TAKO TUDI VEČ PRAVICE, DA SE POHVALIMO. POVSOD IN NA VSEH LINIJAH JE TREBA POPRAVLJATI SLABOSTI IN NAPAKE. BITI MORAMO BOLJ KOMUNISTI. (PRESEDNIK TITO.)

NEKOČ SMO DAJALI POD TO SLIKO POETIČNE BESEDE. ZDAJ TEH NIMAMO VEČ. NAŠA POEZIJA JE VSE BOLJ ABSTRAKTNA IN HLADNA. ŽAL, DA SO TO MORALI UGOTOVITI DRUGI, IN NE TI, KI SO POKLICANI

ŽIVEL OKRAJ!

UVOD

Za razumevanje in spoznavanje materinščine potrebujemo — slovnico. Tako poznamo slovensko slovnico, filmsko slovnico in življenjsko slovnico. Toda tokrat predstavljam satirično, hrbtnično slovnico. Priloženih je nekaj praktičnih primerov in zgledov.

1. Kdo ali kaj (nam) povzroča pri integracijski karijeri največ preglavic?

HRBTENICA, ki je pokončna.

2. Koga ali česa si ne moremo splosoditi, čeprav bi po uporabi vrnil?

HRBTENICE, delane po JUSu.

3. Komu ali čemu se lahko zahvalimo za to, kar smo?

HRBTENICI, ki je bila premalo prožna.

4. Koga ali kaj (nam) zdravnik tako težko otipa?

HRBTENICO, sestavljeno iz rezervnih delov.

5. Po kom ali po čem se posamezne družbe med seboj spoznavajo?

Po HRBTENICI, ki je še niso prodali.

6. S kom ali s čim se pri nas nekateri ne morejo ponašati?

S HRBTENICO, ki ne bi bila upogljiva.

HRBTENICA, HRBTENICE...

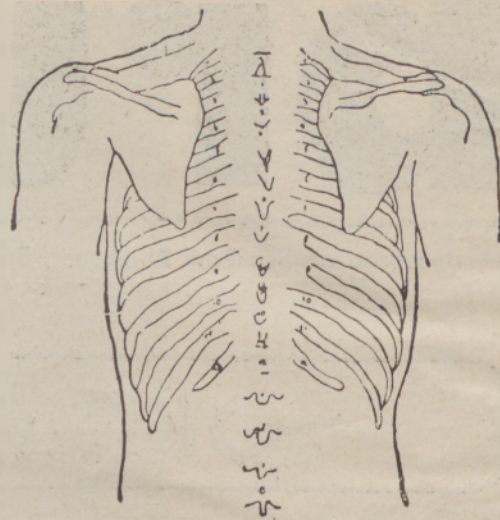
MALI OGLAS

Ljudje vse življenje dobivamo ali zgublamo.

Najčešče nepričakovano.

Tako je občan A tistega dne, ko je na občini prejel novo osebno legitimacijo, dobil tudi svojo prvo hrbtnico oziroma državljanstvo. Vesel in vrisakajoč je odhitel z dekletom poležavat v visoko travo. V visoko travo za našim mestom. Mislil, da mu tega nihče ne more zameriti. Bil je zgodnje sprotoletje, torej takšen letni čas, da bi se bil lahko do smrti prehladil v hrbtnico in še kam drugam. Pa se ni, vsaj v hrbtnico ne. Bil je krepke, sezonske rasti in mu poležavanje sploh ni škodilo. Obratno, od tega je imel celo trenutne koristi, ki pa ne spadajo več v zgodbo o malem oglasu.

Namesto, da bi se bil občan A pošteno prehladil in si tako za vse večne čase zapomnil tisto polnoletno poležavanje v visoki travi za mestom, se mu je pripetila majhna nevšečnost: zgubil je novo osebno legitimacijo.

Ni mu preostalo drugega, kakor da je dal v lokalni časopis mali oglas:

»V visoki travi za mestom sem zgubil osebno legitimacijo. Poštenega najditelja prosim, da mi jo vrne proti visoki nagradi.«

Zgodilo se je, da je občan B, ki je prav tako rad poležaval v visoki travi za mestom, legitimacijo našel. Lastniku jo je seveda vrnil — proti nagradi.

Tako sta bila zadovoljna oba, občan A in občan B.

Prvi je dobil nazaj osebno legitimacijo, drugi pa nagrado.

Občan C pa je na poti z nekega množičnega sestanka zgubil hrbtnico. Bila je njegova prva hrbtnica, zato mu je bila zelo pri srcu. Z eno besedo, navadil se je nanjo in ona nanj. Oba, občan C in njegova hrbtnica sta bila neverjetno prožna in ubogljivo upogljiva.

Tudi občan C je sestavil mali oglas. V njem je med drugim zapisal:

»Zgubil sem hrbtnico. Vrnite proti visoki nagradi, ker mi je drag spomin na stare čase, predvsem pa na madžarsko okupacijo.«

Hrbtnice ni nihče iskal. Čeprav je nagrada marsikoga mikala. Morda... morda pa se je zdelo najditelju odveč, da bi jo vrnil. Take in podobne hrbtnice zgublamo ljudje vsak dan. Vsaj nekateri.

Sicer pa — med nami rečeno — ima tudi občan C srečo. Slišal sem, da tudi brez hrbtnice dobro shaja.

Nihče še namreč ni opazil, da je nima. Da nima svoje prve hrbtnice!

V peklu so bili trije kotli. V prvem so se cvrli Srbi, v drugem Hrvati, v tretjem Slovenci.

Pred vsakim kotlom je dežural hudič.

Hudič pri prvem kotlu je imel največ dela: nenehno je moral tiščati v kotel Srbe, ki bi se radi na vsak način znebili peklenjskih muk.

Hudič pred drugim kotlom je imel že manj dela, medtem ko je bil hudič pred kotlom, v katerem so se cvrli Slovenci, popolnoma brez dela.

Pa ga pobarata prva dva hudiča:

— Kako to, da nimaš ti nič dela? Ali ti Slovenci ne silijo iz kotla?

— Silijo, silijo — je odvrnil tretji hudič, — toda, brž, ko se eden njih hoče dvigniti iz kotla, ga drugi kar sami zopet polegnejo v kotel!

3 KOTLI

Samo na poledici smo vsi enaki.

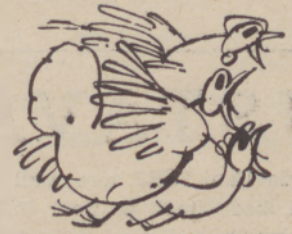
Rdeči v komunizem, zardeli v karierizem.

Vse je zmrznilo, razen visokih cen.

Kdor krade, ta ima.

Držite roke v žepih, ne pa v skupnih blagajnah!

Piši kakor molčiš in ne kakor govoriš!

3 + 3 PAROLE

(Nadaljevanje z 2. strani)

VETER

Ljudje živimo, kakor moremo in znamo. Eni so poštenjaki, drugi se samo poštenjake delajo. Danes lahko za večino državljánov rečemo, da ne živijo samo od kruha.

Nekateri ljudje, ki imajo šibko hrbtenico, živijo tudi od vetra.

Živijo in obračajo se tako, kakor piha veter.

V redu.

Toda kako bodo živeli in kam se bodo obračali takrat, ko bo veter nehaj pihati?!

PRVA MISEL

Ljudje bi se morali roditi z razvitimi hrbteni-

cami. Toda še bolje bi bilo, če bi se rodili drug za drugega, ne drug ob drugem!

DRUGA MISEL

Nekoč je veljal pregovor: Molk je zlato.

Danes je v modi pregovor: Molk je standard.

Čim bolj smo tiho, čim bolj opredeljivo molčimo, tem bolj se nam večja standard. Vsaj nekaterim.

Ali je potem kaj čudnega, če imamo Slovenci najvišji standard v državi?!

TRETJA MISEL

Tretja misel je odveč. Zakaj bi samo jaz mislil?!

Brane Šomen

Soboški püngrad

(Po tej pesmi so Vongri doaj zeli svojo populárno národno pesem »Akácós ut«)

Soboški park, či iden vdilgyek skous
se spoumnin nazáj na eden lejpi dén.
Na tisti dén, da si me küšnola,
gda právla si, ka samo moja bouš.

Zdaj si tij že gvúšno pozábila dén,
samo ešče gyeg ga v senci notrik man.
Notrik man, kak eden gyongy iz skuz
šteri mi ne dá, ka bi lejko v méri biu.

Refrain:

Pod oknon stavi se, cigánj,
ločec v roké, ka de se gyokalo mleše.
Takšna naj bou, ka de njoj v senci fejest idou.
Samo tak potiú, ka nede stoj drújgi čiú!

RUDI

VOJSKA

Casarjev Ciril, ki študira drugo stopnjo strojništva v Titovem Užicu, oblečen v obleko »sivomaslene boje«, je bil ob prihodu v vojsko navaden »regrut«. Svojemu kolegu, ki je bil tudi vojaškí »zelenec«, pravi:

— Malo prej me je kapetan kaznoval s štirimi dnevi zagona!

— Zakaj? — vpraša drugi regrut.

— Ter mi dodal še štiri dni, ker sem ga tudi ljaz prav isto vprašal.

USTAVA Veliki oglasi

Državljeni FSRJ, torej tudi Prek-murci, bodo imeli po novi USTAVI med drugim tudi naslednje pravice:

- Vsak državlján bo imel pravico,
- da voli in da ni izvoljen,
 - da žvižga in da bo izžvižgan
 - da se dere in da ga naderejo,
 - da se učí in da bo naučen,
 - da gleda in da bo nerazgledan,
 - da piše in da bo nepismen,
 - da osvetljuje in da bo razsvetljen,
 - da je zadovoljen in da ga ne zadovoljijo,
 - da karakterizira in da bo okarakteriziran,
 - da spi in da bo zaspan,
 - da krađe in da bo okrađen,
 - da pije in da bo pijan,
 - da je pokončen in da ga pokončajo.

.... Vse, ki uporabljate POJOČO SKRINJO, prosim, da spuščate kovance rajše v moj žep. V zahvalo vam bom pel vso noč. So-sed Pojoče Skrinje.

Ker me BUDILKA s svojim neprijetnim zvokom silno vznemirja, iščem »stanovalca«, ki močno smrči. Ponudbe pod »Lahko tudi bruc« na upravo lista.

Kapljice smeha . . .

Kolegica pred menoj je dobila vprašanje. Kot iz topa je začela odgovarjati.

»Oprostite, tovarišica, po kakšni literaturi ste študirali?« jo prekinje profesor.

»Po Majstoroviču.«

»Potem pa podajte izpit opravljat k njemu, pri meni ga ne morete.«

Študent se je poročil s študentko. Čez čas mlada žena premine. Mož telefonira na postajo LM. Glas po telefonu mu veli, naj dá njen podroben opis.

— Dobro. Toda na kolenih vas prosim, pazite, da ta opis nikoli ne pride v njene roke.

Ob koncu semestra, ko je profesor imel pred seboj velik kup indeksov, je predavanje začel z besedami:

»Pozdravljam vse tiste slušatelje, ki me danes prvič vidijo in jih prosim, da me v drugem semestru bolj pogosto obiščejo.

Draginja je, otrok moj! Moral boš biti zadovoljen tudi z umetnim mlekom.

Bruc sprašuje

Bajta je prepameten, da bi odgovarjal.

1. Človek se uči, dokler je živ. Ali to pomeni, da je po smrti nevednež?
2. Ali poznate zgodbo o človeku z najbolj ostrimi zobmi? Ne veste? Ostril si je zobe, da bi mu bili kot jezik in ko si jih je dovolj naostril... si je pregniznil jezik.
3. Zakaj funkcionarji visoko stanujejo?

— Da navadne državljane majhne vidijo!

4. Bruc je vprašal:

Kaj ima mráz, ki je v Pomurju tako globoko pod ničlo (-34°C), kakšne globlje posledice?

— Ima. Z ukinitvijo okraja je Pomurje znova postalo — Sibirija. Mráz pod ničlo nam je dal več podpredsednikov, s katerimi ne vedo v občini kam.

Nekdo je celo predlagal, da bi bilo morda umestno, če bi naziv »Pomurje« spremenili v »Podmurje«. To bi bilo posebno koristno za domače pevsko življenje. Tako bi imeli tudi Prekmurci svoje »podmurske večere«.

5. Bruc je vprašal:

Zakaj pni nas cene stalno rastejo? Stara bajta je odgovoril:

— Bruc vprašuje. Bajta odgovarja. Bruc je neorganizirano bitje, ki vprašuje več kot lahko tisoč modrijanov odgovori.

Ker so bruci možganski maloposelniki, jih je treba čimprej zatreči. To delamo tako, da jih sprejemamo v svoje vrste. Zato ne bo rod starih bajt nikoli izumrl. Toda to nimajo nobene zveze s vprašanji, ki so nam jih zastavili.

Hudo je, če mora človek bedakom zaradi svojega videza vedno znova dokazovati, da ni njim — enak.

Pajdaške, povejte mi kak človek človeki. Povejte mi v srečino mojjaj učal, ka je bilou lipou. Osemnajt lejt skupnoga boja mámo za sebov, osemnajt brucuvanj, šterij spumín naj; zbudij pu edna kupica. Gnes je tou samo prelejpi spumín, svetlejši od zlata.

Pajrláške, moj žítjek lejku prenese ešče samu dvej brucuvanji. Či du te ne gratan doktor... Moja ladna roka de šlatala pu trdun püklavon boti. Kuncec more biti mone eli študija!

Pajdaške, spijmo ešče dvej kupici!

Mene čaka püklav bot eli diploma.

Za menov nej trbaj; več níkšega spumijna, vzdramlite ga v velkuj meri vijna!

(Zavesa vkúper spadne)

ANATOMIJA JUGOSLOVANSKEGA BIROKRATA

Birokrat je grajen iz trdega materiala.

ZIVCI

Močni. Po potrebi se lahko zamenujajo s telefonskimi žicami.

DUŠA

Prepisano zapečutena.

HRBTENICA

Iz rezervnih delov.

PRETEKLOST

Delna.

KVALIFIKACIJE

ŽIVLJENJSKA FILOZOFIJA

Nasloni se bolj na komolec, kot na dejstvo.

ŽIVLJENJSKI VZKLIK

Jaz bi dal vse za to državo. Če ne bi bile vmes objektivne težave.

POSLANICA SVETU

Svet bi živel v večnem miru, če bi se pečati pravilno udarjali.

POGLED NA ČLOVEŠTVO

Svet se deli na ljudi in na stranke.

POGLED V PRIHODNOST

Nejasen — birokrat gleda skozi tinto.

LJUBEZEN

Ljubi neko tovarišico, vendar ni pooblaščen, da bi dal izjave.

ŽIVLJENJSKI CILJ

Imel, a izgubil —

KONJIČEK

Enkrat tedensko zažge po en Rim.

PODVIG

Pred desetimi leti se je neki straniki nasmehnil.

Z A F Á L A

sen tistin, šteri su našoga drágoga

VINCIJA

sprevajali; na zagnjoj pouli, tuváriši govorníki Ringheueri za f srce segajouče rajci, vsen tistin, šteri su darúwali vence, zafalüvlen se sen tistin, šteri su mi té zmetne dnéve s toplimj rejčimi menjšali buječijne, sobočkomi pevskumi zbori in bandi za lejpu nouu.

M. Sobota, 16. februáruša 1963 •

Zalüjouča žena z decov
in ostála rodbinu

Tij si nigda moja bijla,
moja bijla,
moja bijla.
Zdaj pa je tou ena drüjga,
ena drüjga,
ena drüjga.

Aj-jaj-jaj, zdaj puven
cejloga svetá lidén,
ka buš sigdar moja
vörnü lüjbicu.
Sumo bij si znála tou,
kak mi je bilu idou,
gla san oustu čista san.

RUDI

COGITO, ERGO...!

(MONOLOG)

Ljudje. Čez deset dni bo mesec rotiral. Menj je to najbolj jasno, jaz občutim to najbolj. Do začetka naslednjega meseca miti za trenutek ne bom podvomil v svoj obstoj. Jaz — SEM!

Prej desetimi dnevi sem ugotovil: »Hlače so istrpane, torej obstojajo. Gotovo obstoja tudi nekaj v njih. Kar tako za prazen nič jih ne bi krpal.«

Potem spet opomin: »Na edino srajco moraš prilepiti še šesto krpo. Veliko krpo, taktile za eno desetinko štipendije!«

Tako sem registriral obstoj svoje dvodelne bivše konfeksije.

Danes sem začutil krče v želodcu. Ki bodo trajali do začetka naslednjega meseca. K zdravniku ne grom. Kdo bi danes še pri inteligentni prosjačil za denar. Nič novega, nič nenavadnega se mi zgodilo. Do prejema štipendije bom ponavljal

Descartesovo misel: »Stradam — torej sem!« Deset dolgih dni — SEM!

Pišite satiro, ne bo vam žal!

Bil je študent, torej nič posebnega, saj pri nas študira vsak deseti državljani. Mladost in štipendija sta mu omogočila, da je gledal v svet jezno.

Jezni m'adeniči pa so zdaj v modi.

Poglejte, prosim, samo na nogometna ali košarkarska igrišča! Koliko jeznih ljudi zaradi enega samega sodnikovega žvižga, gola ali koša!

Toda študent ni bil občutljiv za

IGRA NA SREČO

»Dovolj mi je tega, ne bom več igral. Naj gre vse skupaj k vragu! Vse kar je prav. Dovolj dolgo sem bil v temi.«

»Kaj pa se zopet jeziš, Polde?«

Vsi za enega -eden za vse

(Moderna pravljica)

Nekoč je bila država, v kateri so lahko vsi državljani pogumno in svobodno mislili, ker so bili pač pogumni in svobodni ljudje ter jim je bilo to celo z ustavo zajamčeno.

Med njimi je bil sumo eden, ki je imel pravico pogumne in svobodne misli tudi pogumno in svobodno izgovarjati.

Najčehče je to počenjal pred zbranimi množicami.

Zaradi tega so ga vsi brez izjeme spoštovali in oboževali.

gole. Občutljiv je bil za nepravilnosti. Zato je pisal satire.

Študentovka menza ga je naredila večno lačnega in sostradanega, zato je osatiral vse, kar mu je prišlo pod roke.

Ker so mu često prišli pod roke tudi mošje, ki so mu rezali skopo občinsko štipendijo, je postal občini in občanom — torej družbi — nevaren. Vsaj tako so trdili prizadeti. Le-ti pa so bili v večini in vplivni.

Nekoga dne je prišlo pismo z občinskim pečatom. Študent je bil povabljen na občino.

— Dragi tovariš študent! Stvar je takaintaka... Koliko izpitov imate še do diplome?

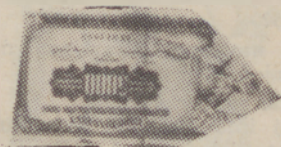
— Dva in A diplomo...

— Zelo lepo! Zelo lepo! — si je mel občan predsedniške roke. Pred dnevi smo se pogovarjali o vas, da,

Kaj te žuli? Včasih se mi zdi, da nisi čisto zdrav, če se čez dan vsaj enkrat ne razkuriš.«

»Ne izzivaj! Sam dobro veš zakaj se jezim. Loterijo igram že ne vem koliko let in le nekajkrat so mi izplačali toliko, da sem si lahko znova kupil srečko.«

Sinoči pa sem razmišljal pozno v noč. Saj pravim... Tone je moral dobiti premijo, da sem spregledal.

Zdaj vem, da loterija dejansko ni nič drugega, kakor pravijo nekateri: davek za norce!

Le poglej njegov primer: pijan-dura, da nima para, kdaj pa kdaj pride celo na delo pijan, ko krava. Kdo »vseka« največ plavih, če ne

Najbolj ga je spoštovala in oboževala mladina.

To je bilo popolnoma razumljivo, saj je bil njen učitelj, sin ljudstva in vodja množic. Množice so delale. Ljudstvo se je plodilo, mladina se je učila — on pa je govoril in govoril in govoril. Sploh je bil zaradi govorov glavni.

Nihče ga ni omenjal drugače, nihče ga ni poznal drugače, nihče mu ni rekel drugače kot Eden

V državi, kjer so vsi mislili pogumno in svobodno — zaradi česar je država slovela čez devet gora in čez devet jezer — je živel tudi mladenič po imenu Dva.

Nekega dne se je Drugi naveličal učenja, vrgel je politične knjige v kot in vprašal prisotne:

»Povejte mi, kdo je dal Enemu pravico, da lahko samo on izgovarja

da... prav o vas. Uvideli smo, da smo vam pošiljali prenizko štipendijo, da... Zato smo se odločili, da vam nekaj predlagamo... seveda, med štirimi očmi, kot enakovredni z enakovrednim...

Študent je odpiral in odpiral usta... kakor riba na suhem...

— Veste... da preidemo na konkratno... tisto vaše pisanje in na pol literarni poskusi o naši stvarnosti, to... to ni kaj prida... vsaj za nas ne... S tem ne morete prodreti... Saj, če objektivno pogledate okoli sebe, sploh ni tako, kakor pišete. Socializem je, to najbrž tudi sami dobro veste, saj ste študiran človek, nova, naša oblika družbene ureditve, torej še ne more biti nepokvarjena, omadeževana... Socializem, to je kakor otrok... Otroci so pa vendar nedolžni... Vi, vi s

prav Tone. Doma pretepa ženo in otroke. K vsemu temu, pa še kleve-tu socializem, da je veselje.

In nagrada za vse to? Prva nagrada — milijoni. Ni kaj reči, ču-dovita družba smo! Če samo pomi-slim na to, da bo tudi del mojega, z žulji prisluzenega denarja pogna! po svojem kosmatem grlu, me pri-me, da bi nekoga zadavil...»

»Kdaj sem ti že rekel, da lote-

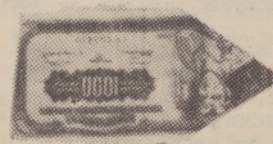
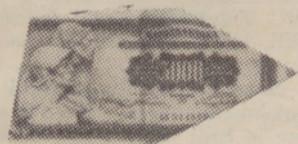
Toda eno je res. Polde, nihče te ne sili, da moraš igrati.«

»Seveda me nihče ne sili. Samo nekaj si pozabil: Ti lahko govoriš. Ti si sam, zraven tega imaš še kva-lifikacijo in dobiš skoraj dvakrat toliko plače kot jaz. Sam pa imam ženo in otroke. Z vsemi dodatki sku-paj dobim le nekaj čez petnajst ti-sočakov. Kaj misliš, kako se s tem živi? Si že kdaj pomislil na to? Nisi.

ima loterija zahvaliti, da tako uspeš-no cvete.«

»Na nekaj pa pozabljaš. Polde, pri svoji kritiki. Vrag ni tako črn, kot ga običajno slikamo. Tudi lote-rija ima svojo svetlo stran. Čisti do-biček je namenjen slepim in...«

»Pusti to... vem kaj hočeš reči! Tudi o tem sem razmišljal. Slepi jim služijo le za odlično pretvezo. A se ti ne zdi, da bi bilo bolj prav,

rja ne spada v socialistični družbe-ni sistem. Loterija vendar vzgaja ljudi v popolnoma zgrešeno smer: kako priti do denarja brez dela, z igro na srečo. Standard delovnih ljudi, pa po mojem ne bi smel biti odvisen od sreče.

gotovo nisi! Človek, ki ima poln že-lodec, ne more verjeti, da bi mogel biti kdo lačen.

Vidiš, to so vzroki, ki reveža si-dijo, da upa: morda bom pa jaz tisti srečnež... Nisem edini. Veliko nas je takih, veliko. Nam bedakom se

če bi, recimo, vsakemu zaposlenemu odtegnili od plače nekaj kovačev in tako zbrali poseben sklad? Ne pa da takim kot sem jaz in podobnim kra-dejo denar dobesečno iz žepa. Zase vem, meni ga ne bodo nikoli več!»

Rudi Ringbauer

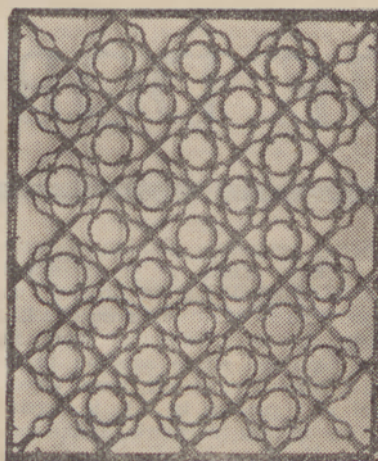
ogumne in svobodne misli?! Da si je ni vzel sam?! Mislím, da bi morali tudi pri nas veljati načelo, da več glav več ve! Prepričan sem, da bi lahko vsak od nas povedal kakš-no pogumno in svobodno misel glas-no, če bi seveda lahko. Jaz jo nam-reč bom!»

In ne da bi koga vprašal ali sme ali ne, je začel govoriti pogumne in svobodne misli, kakršnih prisotni še niso slišali. Niti iz ust Enega ne.

Prav to je množico zmedlo. Ne da bi sami do kraja premislili, kaj in kako, so državljani šli in ga ova-dili Enemu.

Eden jih je za poslušnost potrep-ljal po rami, iz hvaležnosti pa pohvalil. Nač novico pa se je razjezil. Njegova jeza je imela za Drugega daljnosežne posledice. Že naslednje-ga dne so prišli trije državljani po

Drugega in ga odpeljali neznano kam. Ljudje so si sicer mislili kam, ven-

Vzorec za vrata brez ključavnice

dar si tega nihče ni upal izgovoriti.

Načelno je bilo državljanom vse-eno. Njim se ni nič zgodilo. Njim je bilo dovolj, da je eden med nji-mi izgovorjal pogumne in svobodne misli. Z drugo besedo: da je mislil zanje.

Kmalu po tem dogodku je imel Eden govor.

V njem ni niti z besedo omenil usode Drugega. Največ je govoril o tem, kako je zadovoljen z državlja-ni. Javno je pohvalil njihovo učinkovitost pri odstranjevanju škodljivi-vih ljudi in vplivov. Na koncu je znova podčrtal, kako važno da je pri nadaljnjem razvoju njegove države že znano načelo: VSI ZA ENEGA. EDEN ZA VSE!, nad katerim naj se državljani ponovno zamislijo!

tem pisanjem »madež«jete to naše socialistično delo... Sicer pa... o-prosbite, zaneslo me je... nisem mi-slil preklavati... Hotel bi vam reči, da vas potrebuje,mo, kljub vsem va-šim napakam vas potrebuje,mo... Da, prav vas in vse druge mlade in-telektualce... Mislili smo, kaj če bi vi pustili študij in se takoj zaposli-li... zdaj, ko je še nekaj prostih mest in je en tovariš umrl...

— Ja, kaj pa...

— Broz skrbi, študij boste končali kdaj kasneje... vam bomo že dali študijski dopust... plačan, se razume... Pomislite, ali ne bi bilo na mah vse lažje... nič več tistega čelikanja in brozganja po... po... oprostite, da se moram tako izrazi-ti, po... dreku?!

Predsednik občine si je obrisal

potno čelo, zajel sapo in dokončal misel:

— Mi smo vam namreč zagoto-vilj solidno mesto v uredništvo ali pa mesto urednika založbe... tudi v študijski je še prostor... Razen tega pa stanovanje... cukar, rečem vam opremljeno... Če bi pa hoteli... kredit za fička bi tudi lahko... vse, vse... Samo, da se dogovorimo... pazili bi, da drugi ne bi pisali take reči, ki ste jih vi... Bili bi nad nji-mi, urednik... Lokalna cenzura... saj veste, kako je to...

...In tako dalje... in tako dalje... in tako dalje, dokler se niso stu-dentu odprla usta in je rekel:

— DA.

Predsednik občine mu je hitro segel v roklo in mu jo dolgo, dolgo ter hvaležno stiskal.

Zdaj ni več študent. Zelaj je u-rednik. Živ primer, kako si lahko s satiro priboriš svoje mesto pod so-cialističnim soncem.

Zato tudi vi začnite pisati satiro, morla boste uspeli.

Branko Šomen

NEKAJ, KAR NI BASEN

Zbolel je dobri pes, zbolel in čez tri dni umrl.

Čisto navadno; pika na koncu njegovega življenja.

Umrl je brez besede, čeprav bi ob smrti moral nekaj povedati, ker tako preprost pa spet ni bil, da bi umiral kar molče.

Zdaj je treba njemu v spomin napisati nekaj toplega, nekaj lepega, toda nekrologa nikar! Ta namreč vedno povzdiguje pokojne — torej laže.

To je resnična zgodba o vojaškem psu, ki je končal visoke šole in pobem umrl naravne smrti. Umrl je v svoji vsakdanjosti, a čisti vojaški koži. Ubogi dobri pes! Mnogo je takih, ki tako malo lajajo, a mnogo grizejo, toda tebe cenim najbolj!

Najprej moramo spoznati njegovega služabnika, vojaka z ravnimi podplati, krivimi nogami in zalitim otroškim obrazom, ki mu je v sredini svetil nos, svetil kot 60-watna žarnica, zavita v ruleč celofan. To je bil pasji ministrant, ki je skrbel za ugodje svojega varovanca.

Solani pes je dobil dnevno 250 gramov mesa in je torej živel bolje

maknj in živi pošteno naprej.«

Pes je niral in niti grizel ni več.

Šele sedaj je služabnik segel v glavo in pljunil v možgane;

»Lahko bi že prej pomislil na to, da pes ne bo živel ob moji hrani!«

Zbolel je naše gore pes. Pes, ki ni veliko lajal, ampak več grizel in je zato dobro šel skozi življenje. Odličem pes! Tako so ga izšolali ljudje!

V snežnem metežu in mrazu, v kakršnem ne bi pustil na prosto svojega psa, se je služabnik napotil v mesto. Kakor snežna kopa se je ko-

talil z zasnežene planine in hitel, hitel. hitel. Psa ni vzel s sabo, kajti neurje je bilo preveliko. Vzel je s sabo le puško. Lahko bi ga v teh gozdovih napadli volkovi in potem me bi spodaj v mestu nikdar zvedeli, da v planini umira pes.

Mraz, veter in sneg. Ter služabnikovi ravni podplati. In krive noge!

njihove središine. Potem se je glas glavnega spet razpel:

»Tako! v planino!«

V tem skorajda pogrebem vzdušju je stopil v pisarno vojaški zdravnik in raportiral: »Vojak je zbolel. Črne kože! Nevarnost epidemije! Capivo je treba!«

»Molči zdaj o tem! Pes je zbolel. Samo onega psa imamo. Če znaš o-zdraviti vojaka, boš menda lahko tudi psu pomagal!«

Telefoni so kar naprej tulili in glas reševalcev je iskal po žici pot do veterinarja. Dobrega psa je treba rešiti! Telefoni so peli žalostin-ko, ovilili, lajali in tulili. V planini umira pes!

Čez deset minut je odpeljal iz pred vojašnice avto z veterinarjem. Peljal se je tudi premražen služabnik, ki še nikdar ni sedel v avtomobilu.

Naslednjega dne je pes umrl...

Zdaj počiva v miru zraven vojaka na pragu velikega gozda. Skupaj gnijeta in mrdajo je tako nerodno razmetal vence, da so ti pokrili tudi vojakov grob.

Zgodbje je konec.

...bil je dober, pošten pes, ki je malo lajal, a veliko grizel. Tisti, ki mnogo lajajo, niso tako nevarni.

UMRL JE DOBRI PES

od večine dvoonožnih psov.

Nekega dne je služabnik pripravil zaroto proti psu. Zaradi 250 gramov mesa, ki ga je postavil pred psa vsak dan razen ob nedeljah. Ob nedeljah in praznikih pes ni jedel mesa, ker so se bali, da bi v veli-

kem izobilju zbolel. Še to, vedno gledamo z zavistjo na visok standard drugih, toda psu nikar ne zavidajte, njega je hranila država!

Služabnik-vojak je vzel psu meso in postavil pred njega svojo porcijo:

»Ti pes ješ vsak dan meso. Danes jej zelje! Dober tek!«

Pes še zalajal ni (sploh pa je zelo malo lajal), le povohal je s svojim kvalificiranim nosom menažo in odšel spat.

Če bi se to zgodilo samo enkrat, bi bilo vse v redu. Služabnik pa je hotel vsak dan vsaj za kosilo postaviti pes, zato si je še večkrat prilastil njegov obrok. Daleč od ljudi, visoko v planini je živel ta služabnik s svojim psom, zato ni vedel sodobnega pravila: »Če ze krađeš, ukradi enkrat dobro in krepko, potem se u-

Sredi zasnežene planine, na pragu velikega gozda, se je služabnik ustavil. Pogled mu je obvisel na trohnelem lesenem znamenju, v katerem sta se zletavala veter in sneg. Spomnil se je zgodbe: tu je nekdo, bilo je pred leti, umrl vojak. Živel je v planini in bilo je preda-leč, da bi mu zdravnik lahko pomagal. Umrl je in zdaj trohni pod črvivim znamenjem.

»Kaj pa moj pes? Se bo tudi z njim tako zgodilo?«

Se bolj je pohitel, samo da bi rešil solanega psa.

Spodaj v vojašnici je korakalo navadno, vsakdanje življenje.

»Zakaj si prišel v tem metežu s puško? Lahko bi ti zanjavela! In kako pes?«

»Zbolel je!«

»Zbolel?«

Vojaški funkcionar se je prijel za glavo kakor da bi dobil črnoobrob-ljeno brzojavko.

Telefoni so zazvonili kot pogrebni zvonovi.

»Zbolel je pes. Pomoč! Zbolel je najboljši pes vseh psov!«

Kakor v pogrebni molitvi so vsi ponavljali: »Zbolel je pes, pomagajte!«

Telefoni so tulili...

Tako! avto in veterinarja! V planino je treba!«

Uniforme so govorile otožno, kakor da smrt pravkar tuga nekoga iz

EPILOG:

Zdi se mi, da bi pri tej zgodbi moral dodati nekaj pojasnil.

Zgodbo mi je pripovedoval moj sosed, ki je služil vojaški rok že pred vojno in je bil zaprt skupaj s pas-jim služabnikom. Zgodba torej ni sodočna! In zaka! smo potem uvr-stili to zgodbo v Bruca, ki je študentki list? Zato ker:

1. — je bil pes šolan,
2. — je bil pošten. Malo je lajal in grizel le v bilnik.
3. — hčem s tem dokazati, da študenti danes ne živijo več pas-jega življenja. Standard se je dvignil — psom namreč!

Hotel sem dodati še nekaj, a sem trenutno pozabil. Od vrstice do vrstice sem imel na vrhu jezika, zdaj pa tega ne vem več. Kaj sem že hotel reči? Ja, tale je bilo! Hotel sem zakričati: »Dobri, premožni ljudje, vzemite me za svojega psa! Vzemite me, kajti jaz sem človek.«

REPUBLIŠKI

CRNOGORSKI

Po cesti gre Crnogorec s culo v roki. Sreča ga prijatelj in ga vpraša:

- »Kuda ideš, Petre?«
 »Idem na carinu.«
 »E, pa šta češ tamno?«
 »Čuo sam, da plačaju ležarimu.«

SRBSKI

V nekem podjetju so delili stanovanja. Predsedujoči je spraševal:

- »Jeli je drug direktor potreban stana?«
 »Jeeeste, potreban!«
 »Jeli drug sekretar potreban stana?«
 »Jeeste, potreban!«
 Ko so opravili še z mojstri, je zmanjkalo stanovanj.

Predsedujoči je na koncu vprašal:

- »Ima li ko kakvu primedbu?«
 »Ja, družo predsedniče,« se je oglasil Cigo. »Kod kuće imam ženu i šestero djece, pa stanujem u šupa! Jeli je to pravilno?«
 »Nije, Cigo, nije pravilno,« mu je odvrnil predsedujoči: »Ne kaže se: Ja stanujem u šupa, nego se kaže: Ja stanujem u šupi!«

BOSANSKI

Na avtobusni postaji čakajo Jovo in ljubka ženska s sinčkom. Nenadoma je Jovo vzdihnili:
 »Uh, šta bih dao, da imam takvo dijete!«

Ker je ženska molčala, je kmalu ponovno vzdihnili:

»Uh, šta bih dao, da imam takvo dijete!«

Ko je petič zavzdihnil, je žensko minilo potrpljenje:

- »Pa dobro, šta bi onda, kad bi imali takvo dijete?«
 »Ljubio bi mu majku!«

HRVATSKI

Ustašu Jozu je partizanska krogla pomagala na oni svet. Zaradi posebnih protikomunističnih zaslug je imel pravico, izbirati med navadnim hrvatskim peklom in specialnim peklom za ustaše.

V prvem so se grešnikj cvrli na ognju, zato jo je naglo pobrisal pogledat v specialnega. Tam so stali do vratu v dreku, stražili jih je pa orjaški vrag.

Jozo je nekaj časa okleval, nato pa si je rekel: »Smrdi res peklensko, vendar če si zatisnem nos in dihám skozi usta, mi bo le boljše, kot če bi bil v peklenskem ognju.«

In pogumno je stopil ob bok svojim bivšim sobojevnikom. Tedaj pa je vrag zapiskal na piščalko in zagrmeč!

»Konec pavze. Sedite!«

MAKEDONSKI

Lazar in Vaso sta se sprijateljila in si obljubila, da se bosta obiskala.

Prvo nedeljo je prišel Vaso v goste k Lazaru. Ko sta se nekaj časa

živahno pogovarjala, je vzdihnili gostitelj Lazar:

»Uh, kako je vroče! Ali bi se malo osvežila?«

»Prosim,« je odgovoril Vaso.

Lazar je prinesel vina in piva, tako jima je dan kaj hitro minil.

Drugo nedeljo je Lazar obiskal Vasota. Po daljšem kramljanju je Vaso ves oznojen zatarnal:

»Uh, pasja vročina! Ali bi se malo osvežila?«

»Prosim,« je rekel Lazar.

Tedaj je Vaso vstal, šel k oknu in ga na stečaj odprl.

SLOVENSKI

Srbi, Hrvatje in Slovenci so imeli skupno konferenco. Prvi seji je predsedoval Srb. Ko je sedel na stol, se mu je v zadnjico zapičil »rajsnejgl«. Skočil je pokonci, mu opsoval mater in ga zabrisal skozi okno.

Drugi dan je predsedoval Hrvat. Ko se je tudi on zbedel je zakričal, nato pa si iz zadnjice izvlekel »rajsnejgl« in ga nekaj časa besno ogledoval. Končno ga je vtaknil v žep z besodami: »Nekje ga bom že uporabil.«

Tretji dan je predsedoval Slovenec. Tudi on se je zbedel in planil pokonci, nato pa je sedel nazaj na »rajsnejgl« in si rekel: »Človek nikoli ne ve, morda je to nova direktiva.«

Opomba: V zadnjem vicu sicer res ne nastopajo samo Slovenci, vendar kaže tako značilno posebnost Slovencev, da ga lahko mirne duše štejemo za Slovenskega.

V I C I

MOŽGANSKI VRTILJAK

MISLI „MLADE“ BAJTE RUDIJA

V današnji dobi se žal rodi več poštenjakov, kot pa jih umre.

Kaj mislite tisti, ki ste lepi in »pametni«, da imate zato kakšne zasluge?

Enkrat za vselej si zapomnimo, da niti človek, ki je najpopolnejše bitje, ni perpetuum mobile. Kako naj bi spoštoval druge, če ni bil sam nikoli spoštovan in kako naj bi ljubil, če ni bil nikoli ljubljen?

Ironija, več modrih kot neumnih je nesrečnih.

Če bi ljudje dodali k svojim skrbem še tiste nepotrebne skrbi za druge, bi lahko razkošno živeli.

Priti (do spoznanja — to je priti nekako do pol poti.

Se vsa sreča, da nam ne vlada vedno razum, kajti bili bi prikrajšani za mnogo lepih trenutkov.

Ljubezen je slepa in prav je tako, (da je slepa) ker bi jo drugače morali ob belem dnevu iskati z lučjo.

Le tisti, ki nič nima in tudi ne more pričakovati, da bi kdajkoli kaj imel, lahko upa, da ima iskrene prijatelje.

Človeštvu omogoči prosveto; odvzemi mu trpljenje in strah, pa mu lahko odvzameš — boga.

Če boste vprašali vodilne državnike posameznih dežel, kaj vlada pri njih, vam bodo vsi kot eden odgovorili, da čista demokracija in vendar bodo skušali vojno, ne da bi prej vprašali kaj meni ljudstvo.

Pha, kaj se točete po prsih? Vam je lahko dajati, ko imate malo.

Pri nas je velikost odgovornosti obratno sorazmerna z velikostjo položajne odgovornosti.

Na svetu so ljudje, ki trdijo, da bi bilo življenje nezanimivo, če bi bili vsi dobri. To so taki, ki jih življenje premalo ali sploh ne tepe.

Če hočeš vedeti, kako je s svobodo govora v kakšni državi, potem ne brskaj po njeni ustavi, temveč poglej v njene zapore. (R. R.)

P. n. Blaž Pungar
diplomirani sin moje vune Neže
Srmaški breg 17
bivši okraj, Slovenija

PISMO

Najprej te prisrčno pozdravljam, tako toplo, kot Goričanci novo teritorialno razdelitev. Ti lopov grdi, izdajalec našega študentskega »kupdržanja«. Mi se trudimo, da odpravimo vse negativne elemente študijske reforme, ki nam odjeda jutranji počitek in ljubljanske matinejske prireditve, ti pa se šopaš z dragocenimi jajci iz uvoza, ti zajedalec občinskega proračuna. Kaj pa sploh misliš, da si s svojo »diplomo«? Zadnje razredni uradniški pripravnik, ki ga po novem ne smejo niti titulirati z gospodom. Saj je še občinski

vratar na boljšem kot ti. Plačo ima lahko kot ti, pa še za gospoda ga lahko imajo.

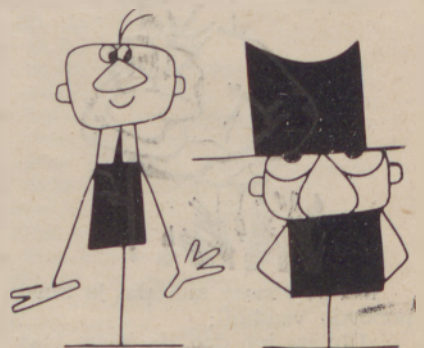
Mar bi ostal še tu in bi bil prehodni gost petdesetork v študentskem naselju ali pa bi kje na »Vižmarju« za najemnino dodal vsak mesec k štipendiji še kakšna dva jurja.

Ti pa se brat greš tam doma nek socializem, pa si s svojo plačo ne moreš privoščiti niti kolesa. Le poglej svoje nekdanje sošolce — cvekaše! Kateri od njih ima danes kakšno diplomu, te vprašam, pa imajo skoraj vsi nove Rekorde.

No, vidiš, mi pa se imamo dobro. Klara iz naše vasi je včeraj že tretjič zgubila nedolžnost, Jožija sem zjutraj videl leteti iz »raufunga«, jaz pa sem se odločil, da se bom raje posvetil univerzalni znanosti in bom namesto prava sedaj vpisal slavistiko, ker na veterini letos ne sprejemajo več. Pa saj sta si ti dve veji znanosti dokaj sorodni, le da tu vsa štiri

leta secirajo le Prešerna. Za tega pa sem že slišal. Morda veš ti o njem kaj več, pa mi napiši. Ti boš gotovo vedel, saj ste pred leti še imeli neke proslave za njega. Zdaj pa menim, da je že umrl, ker že dve leti ni bilo tovrstne proslave. V ostalem je vse lepo. Vreme je za spati, le da bi (od doma že enkrat poslali kakšne koline.

Tvoj zvesti Naci
čakalnica
Ljubljana

Statistično je dokazano, da imamo pri nas za celo občino nepismenih. Ker smo okraj že tako zgubili, bi bilo prav, če bi poleg reorganiziranih občin ustanovili še občino za nepismene.

Predlagam, da bi se vsi nepismeni preselili na področje nove občine, ki bi ji dali ime občina Abecedovci. Po želji bi bila lahko na Goričkem, v kakšni bregači in nepismenim za hrbtnom, da ne bi bočila praveč v oči. Za predsednika občine bi lahko določili kakšnega bivšega, okrajnega človeka,

saj bo zdaj večina funkcionarjev tako in tako zasedla manj pomembne položaje. Seveda bi moral novodoločeni predsednik občine Abecedovci podpisovati akte v trojezični pisavi, torej s tremi križci (x x x), prekmurškimi, madžarskimi in slovenskimi: občinski tajnik bi se lahko podpisoval z dvema križema (x x), prekmurškimi in madžarskimi; občani pa z enim, torej prekmurškim križem (x).

Tudi občina Abecedovci bi bila eksperimentalna.

Prepričan sem, da bi postala kmalu svetel vzgled daleč naokrog in še čez Muro. V njej bi se, recimo, občutno varčevalo. Ne bi bilo treba niti pošte niti šole, niti reform, niti Pomurskega vestnika, niti referatov niti Študijske knjižnice, niti stenskih koledarjev niti molitvenikov.

Najzanimivejši človek v občini bi bil tisti, ki bi imel največji prstni odtis.

V občini bi živeli ljudje z najmočnejšimi živci. Občani ne bi dobivali vabil, pozivov, čekov.

OBČINA ABECEDOVCI

V njej ne bi bilo pesnikov in avtorjev anonimnih pisem. Bili bi samo miličniki.

Mladi občani bi se jemali na prvi pogled, ker si ne bi mogli dopisovati. Fantje bi se ženili samo z dekletimi iz iste občine, da se ne bi mešala kri, t. j. da bi se otroci še naprej rodili nepismeni.

V novi občini bi bili vsi zelo srečni. Ker ne bi brali časopisov, ne bi vedeli kdo in koliko se pri nas krade.

Občani ne bi vedeli, kako se vrstijo letni časi. Brž, ko bi koga zaradi kakšne reči zazebljo okrog srca ali bi zmraznili občinski skla-

di in dotacije, bi mislili, da je zima.

Občanom ne bi bilo treba izpolnjevati nobenih anket in formularjev. Popisovalci prebivalcev bi prešteli vse prste in jih delili z deset.

V občini Abecedovci se ne bi nihče tožaril, kar bi bila velika prednost te občine pred drugimi. Če bi kdo koga zaradi kakšne nji-ve ali meje treščil s sekiro po gla-

vi, se udarjeni ne bi mogel pritožiti, ker je nepismen.

Zabavno življenje bi bilo v občini na višini. Vsako nedeljo bi se sešli pred občinskim spomenikom in tekmovali v tem, kdo bo povedal večjo laž. Zmagal bi tisti, ki bi občanom samo obljubljal. Najčeste bi bil to ljudski poslanec.

Med obiskom tujih delegacij, bodisi z zahoda ali vzhoda, bi se občina Abecedovci spremenila v rezervat za gluhoneme. Tujci bi bili ginjeni nad našo skrbjo za defektne.

Na koncu prosim, da se moj predlog prouči in da se mi odgovori ustno.

(Po satiri Vlada Bulatovića - Vipa
priredil B. Š.)

Oj, Vinci, Vinci, zakaj si mogo mrejti...

DRAGI GOUSTJE!

Za mojtn hrbton kavuuli Vincijuva žena, premlada vdovica, pa nej sama, liki kavuuli tudi moje srce. štero je boleče, zaradi zgube pajdaša.

Čiravnuk je kmica, vjdin, ka me gyako gyako čarno glédate in si mijslíte: dobro ka je zdaj tou za cirkuša! Človik si obliče svetašnji gvant, misléči, ka de se na brucovanji fajm me. tú pa se riktajo k nikšnumi pukapanji.

Priznan, tou san gyes vküp sküjo. Dovolte mi, ka se van opravičim. Vüpan, ka te me razmili.

Si dobro znáte, ka je našuga

draguga Vinciija, pu krajšon betegi, boži žlak vlaru in ka bi ga mogli vütro na soboškon cintori pukopati. Tüdi tou gvüšno znáte, ka su meni pravli: »Tij si njemi biu najbougši pajdaš, tij zemj sloboud od njega.«

Mené, dragi goustje, pa je pajdašova smrt tak genula, ka san si prvič v žijtki pravil: tou, ka lejko napravíš gnjes, ne udlašaj na vütro. Pa nej samo tou, tudi za vas je bougše, či nicou zememo sloboud od Vinciija. Vütro bi bilou na cintori itak telka »mačkova«, ka bi se od cvilgyenja nika nej čülo.

Vite, tak je prišlo do toga, ka smo pukojnuga se prinesli. Zatou mi dovolte, ka se zdaj puslovim od pajdaša, od nan sen draguga Vinciija.

Oj, Vinci, Vinci, zakaj si mogo mrejti, ka je eden drüjgi Vinci nej doj mrou.

Dragi Vinci, skuze mi sijlijo v očí; pa nej samo meni. Gvüšen san, ka v etoj dvorani nega čluvoka, šteri ne bi meo barunk rosnu ukou.

Že prlé san se teknu toga, ka su meni pravli naj zömen sloboud od tobe. Lejko je tou praviti, liki žmetno je meči guč, či ti nezereńska bolečijna stijska gut.

Dragi Vinci, či glíj, ka smo znali, da či de okraj fertik, ka buš tudi tij fertik; se nikak nemremo pumiriti s ten, ka te nega več med nami. Znali smo, ka ne buš prebolu, ka bi ti lücka rouka rejzala krüj. Sigdár si rad pravu: lücki krüj — britek krüj.

Oj, Vinci...

Tobé, dragi Vinci, je ta integracija nej mogla več koštati kak te je koštala. Ništernin pa de v hasek. Pout z Lendavske občine na okraj v Maribor in nazaj de nika menje kak 200 km. Tou pa bou dílou med rodbinom za cejlo dnevnico.

Či po ton guči ne priiden koma inan... tou znan: v zgodovino gvüšno priiden. Prvi mu na zemeljskoj knugli, šteri de pukojnoga nej samo falu liki tudi šimfu. Slegnjuga de — istina — bole malo. Ar si biu človik za — peido.

Probu mu iti pu tvojič stupajaj in se držati rejči, štere pravijo: »Ka maš na srcej, tou mej tudi na gyezikí!«

Oj, Vinci...

Dragi Vinci, nej si se včaku, ka bi te v žijtki stoj kak volivca pijtu, či se strinjaš s kakšnim novim zako-

Spuminjan se tistuga primera, šteruga si mij neven kelkokrat pravu, tistoga, gda si prišu v bautu, pa ti je bautuš pravu »gospod Vinci, mamó lejpe nouve labuške. Cisto fal so. Pouleg tebe stugvéčumj pa drüjgi bautuš: »Tovariš predsednik, če že želíte hladilnik, vam toplo priporočan, da si izbere te enega izmed inozemskih, ki smo jih danes dobili. So zelo kvalitetni.«

Dragi Vinci, mrejti si mogo, ka san gyes začnu premišlavati, ka si mislu s stavkuar: tovariš je gospoud in gospoud je tovariš. Zdj znan zakoj se ide.

Oj, Vinci...

Prlé kak bi dale gemu sluboud, bi ti rad nikaj puvedo: Tú zdaj ležíš z vüvtegnjemimi petami, mrtev — luden. Túo si, ka že bole nemreš biti tüu. Túu si kak soboški pevski zbor in orkester vküper. Ati gyes

non. Tüdi mij — eti pri odprejtoj skrinji zbrani — smo se toga nej včakali. Zdj nazagnje, da je šou okraj, nas je palik nišče nika nej pijtu, ka mijslimo.

Tan zgoraj si zagvüšno pravijo: Ligyé socijalistične drüjžbe morejo biti skromni in njim mora tou čisto folgati, či májo v ustavi zagarantejranj referenduš.

Oj, Vinci...

Dragi Vinci, pravli so ti — gospoud. Nigdár nemu puzábu, kak si se za volo toga čemerüu. Spuminjan se, kak da bi včeraj bilou, kak si si večkrat zgüvčo: zakoj rávnuv meni, Vinciija, pravijo gospoud? Zaslüjžin siromaški petnajst gezero dinárof in niti krajcara več. Poznan pa lidij, šteri zaslüjžijo prek stou gyürgyov, pa njim pravijo — tovariške. Gyes maš bicikln, šteruga je gyaica že skorunk pugeylja. Uni májo krumej-rane autoje. Gyes san sárande. Uni májo svoje iže. Nejde pa nejde mi tou v glavou, zakoj njim ne pravijo — gospoda. In da — znan — su takšnin pravli tak.

znan — tvoj düj je med nami. Znan, ka vorno poslüjšáš sakšno moju rejči. Zatou čüj, Vinci, dragi moj pajdaš, ka ti zdaj puven: Dukéč si klaču mater zemlou, si mi nikelkokrat nej püjsbo, ka bi tlu konce puvedo, ka mijslim. Ništernokrat si se tak segru, ka si mij že na pulovici vmejs trešču.

Zdj buš mogo pač malo putrepti (kelko gyes znan düj nema gyezikí) in čüti — gde si nej móu se pra.

Tisto, no — ja, nika ne právin, tisto, ka se gospode tijče si meo v glavnuv pra. Zakoj bi se iz siromákov morca delali, pa bi njim pravli gospoda. Ali tudi tij príznaj, ka si nikelko krijev tumi. Biu si član delavskuga svejta. Zakoj si na seaj nej oudpro lamp? Tan bi puvedo, ka je tou nej socijalistično, či májo šefovgye desetkrát vekeše pláče kak delavci, šteri su zaistina direktni zidarge socijalizmuša. Ali si se pa mogouče boju, dragi Vinci, ka bi te tou lejko kaj koštalo?

Meni li eno nikak nejde v glavu: Pu bojni je država talala plače, pa su bile med njimi čisto male — leško bi pravlj — normalne razlike. Gnjes den pa mamu delavsko samoupravljanje in si delavci sami talajo plače — pa so takšne razlike!

Tu je po mojen samo eno moguče: ka takšne zlate, podčrtavlen, zlate delavce indri pu svejti nemajo!

Oj, Vinci...

Nej si se včaku, ka bi cejne šle

pa se naj mladi bār na leto inouk vi nabizijo.

Oj, Vinci...

Ešče odna stvar je bijla, šteru si računau na izc: putovanje naši pregnji s hajovami. Pravu si: zakoj tudi naši ne potujejo z eroplanom kak Kenedy ali Hruščov. Tou bi bilou dosta falejše. Njeva dva sta predsednika najbogatejši držav, pa si ne privouščita hajovov.

Viš, drāgi Vinci, kak si biu včasič čuden, tu si pālik nikaj pozābu. Pozābu si, ka je štājkoln dosta fa-

njeva zēbrali. Pregnji majo stalno pred očami delavca — delovnega čluvika.

Oj, Vinci...

Meu si lejko navādu, ka si rad šteu knjige. Pusebno satire so ti bile pri sročaj. Perse, šteti si mogu lūcke ali pa dumače, pred bojnu ftijskane. Mij smo nūcali cejli sedenajst lejti, ka smo vūpali prvo na sveklo gyaštā. Neven, z nami je nika nej vredi.

Ja, tou ti ešče moren puvedati: v glavnuu vāroši satire že špilajo. Či bi je pa tij ščou viditi, te bi itak mogu živetī ešče najmenje dvajstī lejti.

Samo dukeč du si vūpali v Soboti glasno zdejnuti, de mijnilo dosta, dosta cajta.

Oj, Vinci...

Tak se sp mianjan liki bi gnjes bilou, ka si se kak dejte veselūo pu Splitskun guči: »Vidu buš — si mi pravu — zdaj, zdaj de čisto načik, zdaj du lejko tudi delavske familije stanūvale v Soboški bloka. Razlika mod plačami de nazaj takšna, kak je bijla pu bojni.

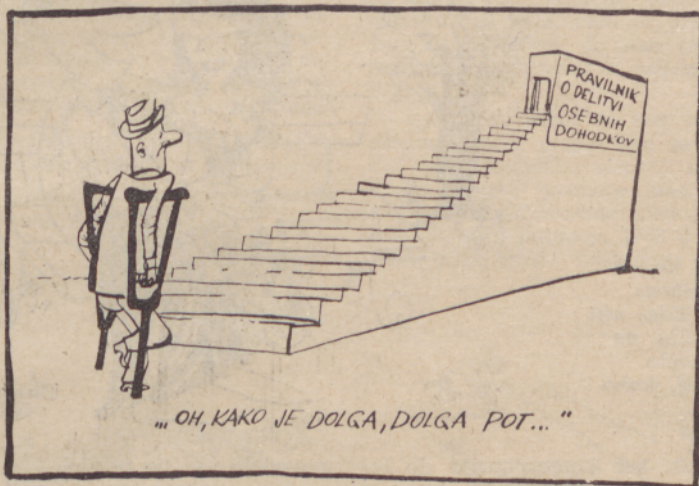
Fejst pojeb je naš »Stari! Pālik je ostālin pregnjin pukāzo, kak se odkrito vū povej tou, ka se mijsli.«

Ja, drāgi Vinci, vej bi pa moguče bilo tak, kak si tij vūpo. Samo ka je naš »drāgi maršāl napravu eno fal'ngo: guč je meo v Spl'ti. Tan pa je morgye in je na našo velko žalost včakši tuo rejčī spadmolo v vūlou!

Oj, Vinci...

Naj ti bou lejka zemla soboške občine! In vōčni lampaš naj ti svejti!

RUDI

doj ali ka bi se bārunk stavile. Tūdi mij smo se toga nej včakali. S tebuť vred pa smo nikalkokrat čūli rejčī pregnji: »Cejne nesmijo gor! Plače smo van zatou zvišāli, ka bi meli včaki standard. Putrošnicke kuntrolejrujte bautoše!«

Ka čī nas je pālik nišče nika nej pūtu. Cejne pu se samo telko stavile, ka su si zele sapo, pa pu možnasti včakši zalet. Tē pu su punovno začnule rasti, kak gobe pu dežgyi.

Na ovun svejti se tūlaži s ten, ka se moguče tvo. Najmenjši sin včāka, ka se cejne inouk svejta bārunk stavijo, čī že ne spādnejo.

Oj, Vinci...

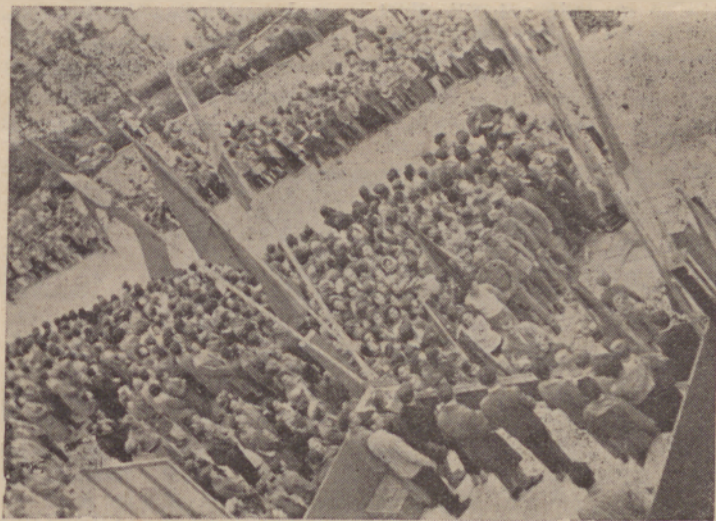
Včakrat si se čemerūu, zukoj b- žijo s d'ist'ni beton pu Jugoslaviji, ka tou dosta košta. Li si rad punāvlu kelko tū bi lejko zou pustavili.

Inouk si cilou na plāci šteu kelto delavcov zam'dij pu dve. Vori zuradi botu. San vrag te ije mantru — oprostī na rejčī — ka si šou tou računat kelko pejnez ide v zgūbo. Gda si mi puvedo številko, bi mi skorunk božno grātalo, čī glāj ka man dobre živce pa dosta prenesēn.

Viš, Vinci, pri tun pa si nej meu fse praf. Tūdi mladina more meti nikašo veselgye. Vsi dobro znāmo, ka nemamo zaletu telovadnic, zatou

lejši kak bencin. Kila štājnkola za hajouve košta 5 dinarof. Kila eroplanskoga bencina pa prek stou dinarof.

Lejko si milijon procenten, ka čī bi biu eroplan falejši, ka bi si naši

Dve mimogrede

Se vam ne zdī, da je to v nasprotju z vsemi zakoni ekonomije: Vedno bolj izpopolnjujemo tehnološki proces, v proizvodnjo uvajamo moderne stroje in avtomatizacijo, pa kljub temu cene ne prestando — rastejo.

Slovenci, uživajmo čim več hrane, ki vsebuje kalcij. Slednji utrjuje kosti. Kolikor vem, je tudi hrbtnica sestavljena iz sumih — kosti.

Kratka zgodovina Prekmurja

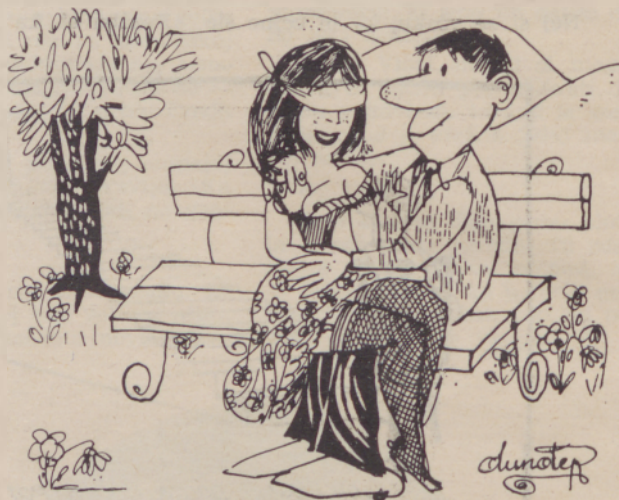
(PRIREJENA ZA VEČERNE ŠOLE)

V začetku je bila beseda. Ta je bila razumljivo, pri Bogu. Nato je bilo dosti besed in tako so sklenili, da jih združijo na enem mestu in so sklicali sestanek. Kako koristen je bil ta ukrep, se je pokazalo kar takoj, saj je na sestanku lahko vsak uporabljal kar se da dosti besed, ne da bi kaj povedal. Ker so bile te besede tako neumne, da so jih sproti pozabljali, so izumili zapisnik. Nato so besede iz zapisnikov ponavljali na naslednjih sestankih, tako dolgo, dokler jih niso znali na izust. Zato so sestanki postali dolgočasni. Bog si je zato moral izmisliti kaj novega. In res je nekega dne prišel na idejo: Ustanovimo Prekmurje. In ga je ustvaril. Vsega je bilo v njem na pretek, tudi otrok, policije in aktivistov, le na kruh so pozabili. »Saj lahko gredo kruh iskati v Ljubljano ali Bačko, na ta način se bo namreč povečal notranji turizem,« je dejal Bog. Tako je bilo spet vse v redu in vsi so se strinjali.

Spomladi pa so ugotovili, da nekaj vseeno še manjka. Namreč ni bilo poplav. Zato je Bog na ljugu Prekmurja speljal reko in jo po nomenem klubu imenoval Mura. Pozneje, ko so poplave prešle že v navado, so ustanovili še Svet ob Muri. Nekaterim je bil ta Svet koristen, saj so v njem preizkušali svoje znanje, pridobljeno na večernih analfabetskih pesniških in drugih tečajih, drugim pa to ni bilo po volji. Zato so ga raje potopili (Svet namreč). To je bil pravi pogreb, na katerem so vse generacije jokale in si izražale sožalje. Da se ne bi več prepirali, so sklenili, da Sveta nikoli več ne bodo obnovili. Nekdo je

Bog je še drugače ustvarjal Prekmurje. Rekel je: od mislekov Prekmurje ne bo živelo, ker bodo ti v glavnem voditelji. Treba je ustvariti kmeta. Ta bo delal in bo imel do-

stvari, ki bodo dovoljene. Tako bodo lahko spade vsako noč z drugim fantom, le da bodo morale pokazati sposobnost za prikrievanje in hlimbo. Kaznovali jih bodo le, če bodo

Jože, a ne, da sem brihtna punča. Zdaj niti ravnatelj ne bom mogla povedati, kako je bilo

sti otrok, ker kontracepcije do tedaj še ne bodo izumili. Da bi se ti otroci čim bolj razgibali (telovadbe bodo imeli zelo malo, ali pa nič), jih bodo starši pošiljali v šole, ki bodo oddaljene po 6 kilometrov in še več. Da pa se otroci v šoli ne bi preveč naučili in postali pametnejši od občinskih mož, jih bodo učili tečajniki in praktikanti soboškega učiteljskega. Ti ne bodo ne dijaki, ne učitelji. Delali bodo tako kot ostali, dobivali pa bodo štipendije. Šola bo namreč zelo pazila, posebno, če si bodo hoteli sami urejevati svoje živ-

povedale vse po resnici.

Bog je razen kmetov, učiteljev in učiteljskega, ki je bila zares napredna in lepa ustanova in se je borila za tak naprednega učitelja, ustanovil še delavca, ki se je udeleževal v družbenem samoupravljanju in hodil na sestanke delavskega sveta, prvega ali desetega v mesecu pa po 80-procentno plačo. Delavec je bil zadovoljen in je hvalil Boga, da mu je dal delo. Posebno ga je hvalil takrat, če je šel na delo kam drugam in se je tako lahko peljal z vlakom. Šukršnega ni bilo nikjer drugje kot od Hodoša do Pragerskega. V tem vlakcu mu je Bog celo dovolil peti in piti domačo žganjico, za kar mu je bil delavec sila hvaležen.

Poleg delavca je v Prekmurje postavil Bog tudi privatnega obrtnika, ki je poslušal splitski govor in plačeval davke. Bog pa je videl, da sedaj zaradi toškega plačevanja davkov nima časa za delo in je rekel, da to ni prav, davkov pa ni uknil, pač pa je uknil okraj, uslužbenec pa nazadil. Potem je ustanovil referendum in sklical lovsko veselico.

(Nadaljevanje na 15. strani)

Kako se lahko sploh čudimo,

če je

*»SVET OB MURI«
odplaval po Muri
(Glej sliko!)*

pripomnil, da bo sedaj, ko ni več tega Sveta, treba razvijati svet ob meji, to pa ne spada v našo zgodbo, ki se ne ukvarja s politiko. Potem so razvijali še marsikaj, tudi pisarniško dejavnost. Da bi ljudje, ki jih niso mogli kam vtakniti v službo, ostali državi še vedno zvesti, so ustanovili trideset novih pisarn, v katerih so bili uslužbenci pre zaposleni s tem, da se z ničemer niso ukvarjali.

ljenje. Posebno pozornost jim bo posvetil ravnatelj šole, ki bo nosil rdečo kravato in se bo šel naprednega pedagoga. Učiteljice (dijakinje) ne bodo smele hoditi z enim fantom, kje pa, da bi se mislile z njim kdaj tudi poročiti! Če bodo grešile proti temu zakonu, bodo imele slabšo oceno iz vedenja, v hujskih primerih tudi slabše ocene iz drugih predmetov, posebno iz praktičnega dela na šoli, kjer učijo. Imele pa bodo tudi

Jože je pogledal skozi okno v deževni dan in zagodrnjal sam zase:

»To pasje vreme se je že začelo, jaz pa še sedaj ne vem, kakšno pokrivalo bi si kupil.«

Takoj se je ogledal njegov ustrezni sostanovalec:

»Nič ne skrbi, popoldne greva v mesto, pa ti bom že jaz izbral kaj primernega!«

»Hvala, pišta! Letos ne grem na maškerado.«

Pozna ga

(Nadaljevanje s 14. strani)

Na njej so bili vsi dobre volje. Ko je Bog videč, kako lepo se godi Prekmurcem, je odšel počivat. Bil je že star in na pol gluhi ter je kmalu nato umrl. Sedaj si ljudje sami urejajo svoje življenje. Ustanovili so socializem na vasi, sklicali sestanek za ustanovitev novih odborov in izumili turistični pododbor. Bogovi nasledniki so jim pri delu pomagali tudi vnaprej in so jim določili, kdo jim bo šef. Od tega šefa so tudi zvega na vasi predstavljajo davki, policija in vsakoletna zguba kmetijske zadruge in so ga torej častili, obenem pa hvalili Boga, da živijo v tako idiličnem kraju, kot je to Prekmurje. Do danes se v njihovem dobrem življenju od takrat še nič ni spremenilo. Dobilj so le novi mel-občinski odbor za proučevanje sterilitnosti, molznih krav in komisijo za odpravljanje problema v zvezi z rejnostjo bolh.

Jože Olaj

Madžarska humoreska: Laszlo Tabi:

Kaj ve vedro

Govorili smo o škodoželjnosti predmetov: o zamašku, ki se pogrezne v steklenico, o zobni pasti, ki iz gole zlobe brizgne ven na dnu tuba. Prekinil nas je prijatelj Z.:

Ce želite, vam povem zgodbičo o dobroti predmetov.

Hoteli smo in začel je pripovedovati:

Omenil sem že, da sem tudi sam sodeloval na vojnem pohodu na vzhod leta 1942, celo to, da lahko brez hvala trdim, da sem začel bežati nazaj istočasno z najvišjimi oficirji.

Vpoklican sem bil kot navaden delavec, toda naglo sem se dvigal na rang lestev: najprej sem bil vražji lopov, pozneje sem postal garjev pes. Posledice slednjega so bile, da sem januarja 1943 dobil pegavi tifus. Mojo naslednjo kariero

je zaustavil preboj pri Voronježu. Z vedrom v roki sem ure in ure poskušal zaadrževati Toluhanovo armado. Ko pa sem videl, da se general von Mannstem umika nazaj, sem sam prav tako opustil brezskrbno zoperstavljanje. V padenskem kaosu sem odtrnil z vedrom proti zahodu. Madžari, Romuni, Italijani, Slovaki in Nemci so zmedeno drli proti Kijevu, drug drugemu na grbi. Vsakdo je legitimiral vsakogar, krožile so patrulje, ki so lovile vojake in streljale muzike. Celo patrulje so legitimirale druga drugo, vsakdo je bil sumljiv, izvzemši mrtve, ki jih je bilo zmatrati za azupanja vredne. Mene ni nihče nadlegoval, ker sem imel v roki vedro in je bilo očitno, da grem nekam po vodo.

Z vedrom sem kolovratil od Dona do Kijeva. Njemu se imam zahvaliti, da me ni nihče ustrelil, nihče me ni legitimiral, saj je bilo vendar očitno, da grem nekam po vodo.

Na liniji Bobrujsk in Bedičev je bila glavna »cedilna« postaja. To linijo so lahko prekorščile le redne formacije, če je že na fronti vse razbito, mora vsaj v zaledju biti red.

Tu so vsakega posebej preiskali in izprašali. Tistega, ki ni vedel utemeljiti, zakaj beži proti domu, so gladko zaprla. Toda mene ni nihče nič vprašal, ker sem imel v roki vedro in je bilo očitno, da grem nekam po vodo. V Kijevu je takrat še vladal mir. Tu so razglasili novo razporeditev čet, tu so odločili, kje in na kak način je treba pokončati tiste, ki so še ostali pri življenju: vojaki so odtrnili na lov na partizane. Ranjence so sprejeli v bolnico. Druge so poslali pobirati mine ali pa so z njihovo pomočjo gradili pasti za tanke. Za mene se še pes ni zmenil, ker sem imel v roki vedro in je bilo očitno, da grem nekam po vodo.

Že sem hodil po Szolnočku (mesto na Madžarskem — op. prev.) z vedrom v roki, ko me je doletela sodba in izvršba hkrati.

Neki madžarski vojaški policaj me je vprašal, zakaj postopam po ulici.

Dvignil sem vedro in mu odvrnil: Pokorno javljam, po vodo grem.

Tedaj sem dobil takšno klofuto, da sem jo še sam občudoval.

Veš-li, pasji sin, zakaj si jo skupil?

Pokorno javljam — vem. Zato, ker vedro nima dna.

Prevedel: Rudi R.

Pišta báči je znau vñponúcati Taljanske lovce.
Turistični delavci, posnemajte Pišta báčekal!!!

Dunajski zrezek

Kraj dogajanja: študentovska menza

Ti, Jože, če je to črno, žilavo meso teletina, sem pa jaz krokodil.

»Veš, Pišta, ta kravica je bila že tako stara, da se je povsem potročila in so jo gladko prekvificirali v teletino.«

»Kaznovan boš«!

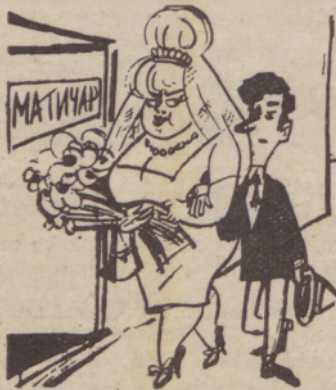
V spanju sem začel govoriti, kar mi je s kislim obrazom sporočil sostanovalec. Jaz tega nisem čutil neposredno na svoji koži; imel sem samo najrazličnejše sanje, včasih sem »pregulil« ves sestanek. Za njega je bilo moje govorenje, kot budilka. Nič mi ni očital, toda v očeh sem mu bral, da ima en sam predlog: likvidirati je treba kričanje besed »mir« in »tišina« v spanju.

Tudi roke so se mi začele močno tresiti.

Na poslovni strani moje življenjske kocke je prišla do izraza pozabljivost. Na začetku predavanja, ko sem moral oddati indeks za podpis, sem se spomnil, da leži indeks v predalu nočne omarice. Ko sem pogledal pozneje v nočno omarico, sem se spomnil, da indeks tiči v desnem notranjem žepu sukničiča, ki sem ga imel na predavanju. Tako moram sedaj ob »uradnih urah« profoksov »loviti« podpise, se moram klanjati in opravičevati, kar je za mene skrajno nerodno.

Na svoji koži najbolj občutil glavobol in motnje v želodcu in v spanju sem prenehal kričati, ker enostavno nisem mogel zaspati. Spanje je polovica življenja in tako je bil moj sklep: čimveč spati, ker si nočem skrajšati življenja, ki mi je bilo usojeno pri rojstvu, za polovico. Nemogoče pa je spati med predavanji ki se vršijo po novem učnem načrtu, kjer se profoksi na razne načine trudijo, da poslušalci ne zadremljejo.

Na razpolago sem imel eno samo rešitev. Postavil sem se v čakalnico kot postavijo sardine v konzervo. Ker me je glava začela »obdelovati«, si nisem mogel krajšati časa v kriminalko in sem stisnil zobe, da je škrtnilo. Soseda s frizuro »B. B.« me je pogledala s strahom v očeh.

Ljubi, ne boj se, jaz sem s teboj

Po času, v katerem bi se gotovo »pričijazil« iz Ljubljane domov, sem prišel na vrsto.

Prijazne zdravniškove oči so me pogledale preko naočnikov. Potem se je začelo: priimek in ime, rojstni podatki, rodbinski podatki, kdaj — kaj — kje jeste, kakšne bolečine čutite in kje?

Na kopico vprašanj sem pojasnil svoj položaj, med tem me je zdravnik trkal po hrbtu in prsih, gledal

Začel je brskati po beležki in molmajal. Potem je vzel svinčnik ter nekaj napisal čez eno stran. Prodpsal mi je praške in rekel, da se naj vrnem, če ne bo pomagalo.

Zunaj, kjer me ni več dosegel duh po etru in drugih bolezenskih dišavah, sem odprl beležko:

»OD DANES NAPREJ NOBENIH SESTANKOV!«

Veselo sem jo mahal domov, odzdraviljal kolegom in študiral kam

v usta, poslušal utrip srca, izmeril krvni pritisk, skratka pregledal me je od A do Z.

»Imate s seboj kako beležko, kamor pišete kdaj imate sestanke, kaj morate narediti in podobno?«

»! ? ! ? ! ?« Debelo sem ga pogledal.

bom šel v kino. Doma me je čakala pošta. Vratar mi je pomolil skozi okence rumenkast kos papirja. »Vabilo!!!« Brez pomena je, jaz na sestanek ne smem iti, vendar sem ga zaradi lepšega prebral.

»... če se sestanka ne udeležiš, boš KAZNOVAN!« — in zelen pečat.

Martin B.

Kak človeka kava poživi!

Z Lajčijim večkrat debaterava. Idnouk pu vroučoj debati v delavnici sva šla v »Central« na turško.

Naročila sva kávo in se, perse, naráji — gvušno ste že trufili — naprej štukala. Un je svoje tiro, gyes pa perse svoje.

G-da sva doubila kávo — un kak

pu navadi dupliško — sva začnula pumali piti.

Lajčji je napravo tri-štiri pužirke, te pa je naidnouk samo duno: Povej, či nej, kak turška človeka perfektno puživij!

Nej je niti praf du konca puvedo, že je zaklumu prek stola in — zadrejmul!

Ka je gvüšno je gvüšno

Vsi, ki smo sodelovali pri pripravljanju pravniskega brucovanja in na njem garali vso noč, smo imeli kak teden pozneje družabni večer. Mize so bile obložene s samimi dobrotami. Vsak je dobil na velikem krožniku lep kos svinjske pečenke ter dunajski in pariški zrezek, poleg tega smo imeli še francosko solato,

pa tudi litrov ni manjkalo.

Pravkar smo se začeli gostiti, ko se je kolega — fotoamater pripravil, da bi nas slikal. Objektiv je nameril proti mizi, za katero je sedel tudi Janoš. Ko je ta opazil, kam kolega »strelja«, je ves preplašen zakričal:

»Si nor!? Ne mene, mi bodo nazadnje še štipendijo znižali!«

Studentje in svet

Ciril je bil plesalec (zdaj je pešec!) pri SKUD »France Marolt«. Med turnejo v grškem mestu Solunu je hotel kupiti papigo. Hodil je po trgu, kjer je slednjič zagledal med orientalskimi trgovci Žida, ki je imel v vsaki klotki po dve papigi. Prerinil se je do njega in zahteval:

— Rad bi kupil eno od teh papig.

— Kupiti boste moralj obe. Ena govori, druga pa je prevajalka.

Znano je, da je Drago Grab preromal Zahodno Nemčijo počez in vzdolž in da jo pozna skoraj bolje od domovine. Večji del je potoval z avto-stopom. Nekega dne se je vozil z redkobesednim šoferjem večtonskega tovornjaka. Ko sta prispeela v Bonn, ga je Drago povabil v točilnico. Vprašal ga je:

— Kaj želite, da vam plačam za uslugo, ki ste mi jo storili?

— Popil bi kakšno brezalkoholno pijačo.

— Limonade, sok ali mineralno vodo?

— Vseeno, mu je odgovoril šofer, — na tem področju sem novinec.

Ona pa visi na tej strani med Molitvijo, študenti in svetom, toda ne zaradi njih, temveč le zato, da bi bila spodnja osmrtnica manj solzava.

Molitev

Predragi gospod bog, ki si milijon let pešal po grešnem svetu, usliši našo molitev prej, preden ti bo socialno zavarovanje priznalo polna leta za pokojnino.

To je zadnje, za kar te prosimo, da nam ukineš prehodno obdobje, da bi lahko takoj, kot v jabolko, zagrizli v perspektive. Stari, da vsi čez noč postanemo zadovoljni, da ne bo nihče godrnjal, pa četudi bo zavlačal dolgčas, pa čeprav nam bodo padali v usta pečeni golobi in bomo vsi čekali na isti način. Samo to te prosimo, gospod bog, a ko boš odšel v pokoj, ti bomo preskrbeli honorarno delo, da boš lahko delal ves popoldan, in ti ne bo dolgčas.

Amen.

Vsem prisotnim sporočamo žalostno vest, da je nenadoma preminula naša visoko spoštovana in globoko cenjena

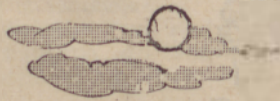
STARA BAJTA — NEPREMIČNINA

Do skrajnosti užaloščeni obljubljam, da bomo pokojno ohranili v trajnem in svetlem spominu.

Mlade bajte

parada

P T F V
E I A O

STUDENT

Umrl drugega februarja. To mu je bila prva in zadnja dvojka v življenju.

NATAKAR

Živel $60 + 10\% = 66$ let.

SOFER

Njemu je slivovka udarila v glavo. On je s tovornjakom udaril v slivo.

IGRALEC

Mnogokrat je umiral kot kraj Lear. Zadnjikrat je umrl kot upokojenec Štefan.

REŽISER

Po vsakem filmu so ga zagrebli. Tokrat resnično.

Povedal vam bom, kako je postal oden izmed mojih starih znancev vnet pristaš socializma. Točneje: Pravzaprav vam ne bom jaz povedal, temveč bom le njegovo pripovedovanje dobesedno napisal. Nihče naj me ne obloščuje, da sem učinku na ljubo kaj olepšal ali da sem celo karkoli izkrivil. Omenjena oseba ni pesniška duša. Posledice tega so deloma te, da zgodba ne želi prikazati nekaj tipičnega, deloma pa te, da je zgodba zanimiva in zabavna (čeprav niti ni izključeno, da je nezanimiva in dolgočasna). Želite morda vedeti ime omenjene osebe? Ni nobenih ovir, beseda je o X. Y.-nu. Tako je govoril:

Vsi veste, da sem dolgo nihal med meščarsko vzgojo in med mlinskimi kamni socializma. Toda vsega tega je že zdavnaj konec. Taká izredna, lahko bi dejal vzvišena dejanja so se mi pripetila zadnja leta, da vam lahko zaugno povem: trdno stojim na nogah. Ne samo to, lahko pojdem celo dalje: tisti, ki bo nergal zoper socializem, se bo srečal z menoj iz oči v oči. Tako daleč sem prišel.

Tabi László

Nu prošnjo, naj nam pove zgodbo, toda po možnosti na kratko, je nadaljeval takole:

V mojem svetovnem nazoru je nastopila odločilna sprememba takrat, ko me je podjetje Eximpex poslalo v Maroko, da naj kupim petdeset vagonov popra. Sam pa sem odpotoval v Pariz in kupil dvajset hektolitrov kreme za lice. Sprememba moje poti ni nastala brez vzroka. Motnje je bilo takrat kar se da viharno, poleg tega pa sem izvedel še to, da so v Parizu vražja dekleta in da je tam moč dosti več videti. Šest dni sem prebil v Parizu, toda popra nisem našel. Tako sem nato spakiral dvajset hektolitrov kreme za lice in se točno tistega dne, ko mi je pretekel rok za bivanje v inozemstvu,

vrnil domov. Dnevniice sem obračunal do poslednjega ficka natančno, za kar sem dobil posebno pohvalo. Kremo za lice pa smo — ker podjetje ni vedelo kaj početi z njo — z dobropisom predali pitališču svinj v Nagyfeányju. Seveda, prišlo je na dan, da svinje ne jedo kreme za lice, toda jaz sem namignil na to, da svinje tudi začimb ne jedo in da tako narodnega gospodarstva ni doletela nobena bistvena škoda. S tem so moji predpostavljeni smatrali zaključeno, toda ne tako jaz. Prišel sem razmišljati. Če bi v kapitalističnem svetu storil takšno nemarnost bi me nemudoma vrgli iz službe in eventualno še zaprli. Torej katera ureditev je boljša? sem se vprašal in pri tem čutil, da se začne moj svetovni nazor izgrajevati v ugodnejšo smer. Mimo vsega tega, sem pomirjen videl tudi to, da v poslovanju Eximpexa zaradi moje oslarije ni nastal nikakršen zastoj, podjetje omete in ima dobre izgode, da si pridobi prehodno zastavico. Kakšno kapitalistično podjetje — pred dvajsetimi leti — bi po ustrebitvi takšnega kozla zaradi posledic prišlo

v stečaj. Eximpexu pa se ni niti kolcnilo. Torej, katero gospodarstvo je močnejše? — sem se vprašal — kapitalistično ali socialistično? Odgovor je bil preprost, vendar sem zavestno, morda zato, da se v polni meri prepričam, storil še eno-dve kozlariji. Katere, to vam zdaj ne bi povedal, ker ste me prosili naj bom kratek. Kljub temu, da je ena sama stala Eximpex tristo tisoč forintov, podjetje stoji na trdnih nogah in lahko računamo na lepe dobičke. Zdaj mi izvolite povedati: kje je v kapitalizmu takšno podjetje, ki bi prestalo moje dejavnosti? In kje je torej moje mesto? Tu in samo tu. Kesam se, da sem se sploh tako dolgo obotavljal.

Prevedel: Rudi R.

Sovjetski humor

F. KAMOV

Nebeška kancelarija

Človek se je naveličal živeti. Sklenil je, da bo dal dušo bogu. Odšel je k njemu in mu dejal:

- Vsemogočni, vzemi mojo dušo.
- Ne morem. Mene ni.
- Kdo pa potem je?
- Hudič. Pojdi k njemu.
- Človek je odšel k hudiču.
- Hudič, o hudič, vzemi mojo dušo.

— Dobro — reče hudič — napiši prošnjo, priloži dve fotografiji in pojdi k moji materi, da te vpiše v seznam.

Človek je odšel k hudičevki.

— Mama, prinesel sem prošnjo, fotografiji in dušo.

— Dobro. Toda nikjer ne vidim podpisa moje matere?! Pojdi k njej!

Človek je odšel k hudičevi babici.

- Babica, prišel sem!
- Ali si bil pri bogu?
- Da.
- Ali imaš njegov podpis?
- Pa, boga ni!

— Naj ti napiše potrdilo, da ga ni.

To je, razume se, zgodba. V življenju je vse obratno.

Šel je, človek, šel je s svojo prošnjo in dobil, kar je zahteval: dal je dušo bogu.

LISICA

Takrat ko besede rotacija še niso poznali, je bilo mnogo težje sesti na visok, topel in mehki stolček. Kandidati za taka mesta so tudi takrat potrebovali dobre organe za ravnotežje in svojo preteklost so najbolj spretni navadno pustili v ilegali.

Lisica je bila že takrat lisica z vsemi svojimi karriérističnimi vrlinami, zato pot navzgor ni bila nikdar strna. S košatim repom je vedno zabrisala preteklost in tako je bilo

vse prav. Ko je z visoke aktivistične prižnice že ozmanjala nove čase, se je nek pogumnež vprašal:

»Kdo pa si ti? Kje je tvoja kartoteka s karriéristiko? Vsak jo ima (kartoteko namreč!) in niti ti nisi brez nje!«

Pogumnež je začel brskati po lisicji preteklosti (kartoteke ni našel, kajti ljudje z visoke prižnice imajo te najbolj skrite) in čez nekaj dni vrgel med ljudi karriéristiko. Pravzaprav je bil to življenjepis, tako iskren življenjepis, da doslej takega še niste brali. Zakaj? Zato, ker ste doslej brali le življenjepise, ki jih prilagajo ljudje k prošnji za sprejem v različne organizacije, za sprejem v službo ali za priznanje let iz »enobeja«.

Življenjepis: Prvo sled o lisici najdemo pri starih Rimljanih. Iz teh časov je

znano le to, da je iz neznanih vzrokov živel v ilegali in se podpisovala z imenom vulpes.

V srednjem mračnem veku se ni preveč angažirala v javnem življenju in je služila le kot model in o-kras v fevdalnih grbih.

Njena zvitost je kulminirala v kapitalizmu, saj je bila vedno odeta v najdragocenejša krzna in je torej spadala v premožen sloj. Njena najhujša nasprotnika v tem času sta bila stara bradata nemška lovca Marx in Engels. S svojo prirojeno vitkostjo je prelisičila oba stara lisjaka in se je iz te trojke edina prebila do socializma.

V času »enobeja« ni izdajala, niti se ni borila za

našo stvarnost, pač pa je pogosto menjala dlako in jo obračala po vetru. Veter pa je bil takrat — to so zgodovinska dejstva — močan in letni časi ter ofen-

KARAKTER

KARAKTER

zive so se menjali sedemkrat, kar je njo precej stalo, saj je morala tolikokrat menjati tudi dlako. V letih vojne je torej ostala brezmadežna in kot taka je v maju 1945 vkorakala v belim paradnem oblačilu v našo metropolo skupaj z osvoboditelji, katerim se je pridružila pod rakičanski topoli.

V prvih letih svobode je čimela veliko opraviti z duševnimi detergenti in lepo ji je uspelo očistiti karakter ter s košatim repom zabrisati preteklost.

Danes je lisica polno angažirana v javnem političnem življenju. Zaradi prepričevalnosti in zvitorečja je postala sindikalni funkcionar, igralski talent ji je omogočil vstop v organe delavškega samoupravljanja, sladek nasmeh in mehka nežna govornica pa sta ji rezervirali poslaniški stolček v Zvezni ljudski skupščini.

Velike zasluge ima tudi pri mladi in najtanjši veji našega gospodarstva, turizmu. V dokaz, da ji je politika aktivne koezistence pri sreči, se prostovoljno postavlja pred covi italijanskih lovskih pušk. Tako bo slej ali prej postala narodni heroj.

V visoki družbi je lisica danes zelo cenjena, saj jo

premožni ljudje nosijo kar na rokah ali pa celo okrog vratu. Zaradi take opore pri »merodajnih forumnih« še nikdar v življenju ni ro-

tirala navzdol. Sicer bi ji pa tako strmoglavljenje dalo zelo neprijetno ime, saj bi postala podlisica in bi se s tem zelo približala podlasici.

Lisica je zelo znana prekmurska domača žival, ki bo zaradi svoje vitalnosti in zvitoreposti edina izmed nas doživela komunizem.

To karriéristiko je prebrala tudi lisica in se iz srca zakrohotala.

Ti pogumnež lahko pišeš o meni karriéristike, toda tvoje niso važne, čeprav so resnične. Važno je, kar o meni piše tam, kjer ima vsak svoj karton s karriéristiko.«

LISICA

ŠTUDENTOVSKA ANEKDOTE

KAKO LEPA JAJCA

Imeli smo vaje iz mikroskopiranja. Morali smo izločiti jajca črvenih parazitov. Tistega dne mi je šlo delo kar dobro od rok.

Ko je prišla do mene mlada, simpatična asistentka, je nagradila moj trud s sledečimi besedami: »O, kako lepa jajca imate!«

Zaradi pohvale sem malce zardel ona pa je šla dalje.

Dul sem si opravka z mikroskopom, z enim ušesom pa sem poslušal, kaj je asistentka govorila z drugimi. Zameglilo se mi je pred očmi. Skoraj bi padel v nezavest, ko sem slišal, kako je rekla eni izmed mojih kolegic: »Pojdite k Stefanu in pogledajte, kako lepa jajca ima!«

TOREADORSKA

Človek božji, kaj pa se zaletavate, saj vendar vidite, da nimam na sebi »blečnega nič rdečega!«

Kolega Franček je bil tik pred diplomo in je vse dneve čepel na fakulteti. Nekoč je moral k dekanu fakultete. Ta ga je sprejel z veselimi vzdihom:

»A, vj ste naš novi vajenec v delavnici!«

DRAGI ZEMLJAKI!

Kako je to sve lepo i divno! Vstajanje pred sončnim vzhodom in spanje že ob devetih — nič drugega, kot šola reda in discipline. Zadovoljen sem sam s seboj, čedalje bolj sem zaljubljen v samega sebe. Vesel sem, da me je narava nagradila z zdravjem in me usposobila za vojaka. Zardeval bi od sramu, če bi mi alkoholna rebra vzela vse te užitke (kakor Viltju!), ali pa če bi mi dioptrije onemogočile vstop v to življenjsko šolo, kakor Branku.

Že nekdanj sem želel spoznati Makedonijo in zdaj mi je to omogočila država. Sem na Skopski Crni gori, kjer je dovolj človeškega potu, a vendarle nič ne preklinjam: skozi plinsko masko se itak nič ne sliši!

To življenje za bodočo žico se mi zdi zelo zabavno. Še dan pred zakletvijo so nam pripovedovali, da je naša armada »ljudska« in le nekaj ur po predavanju smo posedli ob bodoči žici in se pogovarjali z nekimi civilom iz svobode. Premotil nas je vodnikov »TRK«, ker se vo-

zavite. Bila je stran iz »Paris Matcha« z nekimi na pol oblečenimi ženskami. Pravim, za tiste ženske se je vnela prava vojna.

Prav tako sem vito divjino dobil Branetovo razglednico z golo žensko. Že dva tedna v tej hosti nismo videli civila, torej tudi ženske ne. In

Alžiru.« Jasno in naravno torej. Dodelati moram še njegove poslednje besede: »Drugovi, pitanje Alžira je vrlo komplikovano i ja bi vam mogao ovako govoriti sedam sati...«

Sicer vam pa moram sporočiti, da sem v vojski napredoval. Zdaj sem pisar ali »čato«. To je nekaj takega kot mali rihtar v Prosenjakovcih. Lahko bi tudi dejal, da sem tako postal »posilnik«. Toda to ne pomeni nič slabega. Nekoč je bilo dru-

SKOZI

potem je v ta milje prišla papirnata gola ženska. To je pri vojakih dvignilo... kaj je že dvignilo (?)... recimo moralo(!) in karto sem moral takoj podariti najbolj potrebnemu. Če vas zanima, vam bom napi-

gače. V gnili Jugoslaviji so morali posilniki vpi oficirski družini sekati drva, nositi vodo in opravljati še druga fizična dela. Kako so se časi spremenili! Zdaj oficirji sami opravljajo ta dela, potrebujejo pa pomoč v pisarnah.

Kot »čato« moram znati pisati (glede na to, da sem vojak, je to velika zahteva) in brati, biti moram vpljuđen do starešin, obvladati vojaški bon-ton (»Jebem ti boga, Slo-

VOJAŠKI

jak Jugoslovanske LJUDSKE armade ne sme mnogo družiti s civilni.

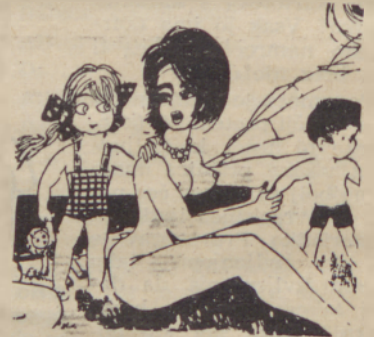
Kako je to lepo i divno! Preklinjati sem se naučil zelo dobro in tako, mimogrede, kakor se nauči človek tujega jezika, ko živi v inozemstvu. Kaj vse pride tu na vrsto: crkvena vrata, krv, hubreg, živši bog (z malo začetnico!), vse to se seveda oplemeniti s tisto sončno besedo »j... Ti« (z veliko začetnico!).

Glavo imam še vedno okroglo kot lubenico in le počasi se mi stegujejo lasje pod kapo. Očala sem razbil že kmalu po prvih vežbah. Ostal sem sicer brez dioptrij in moram prav krepko mežikati. Iz časov

sal, kako izgleda ipri nas moralno-političko vaspitanje. Svešk se lahko skrrije!

Začne se nekako tako:

»Drugovi, ovaj čas govorit ćemo o Alžiru. Kao što znate, tamo je rat i ovi Francuzi, da jim j... ja dete u p... nikako neće dati slobodu alžirskom stanovništvu. I ovo evropsko stanovništvo, j... jim crkvena vrata, počelo je svoj pokret u OAS, koga predvodi onaj zaje... kako se zvaše, Sallan, da mu j... ja čerku, ukoliko je ima. I tuku se, svi se tuku, i francuska vojska i alžirski narod i ona gađna i prljava fašistička OAS. Kažem, tuku se...

Mamica, »posilnik« gre!

venac, zaboravi več jednom ove civilne reči »molim«, »izvinite« i »hvala«! Nije to vojnički! — »Razumem, družo kapetune!«) in kol vsak dober vojak ne smem misliti, ker so za to tu plačane glave.

DOLG ČAS

zaočaljenega obraza (pa mi je ostal vzdevek »Doktor«. To je zelo lepo, saj sem brez diplome prišel do tega naziva, ki bi mi ga marsikatera stara bajta zavidala.

Fantje, hvala za tisti paketič! Vojska me je seveda obstopila in vsi so nestrpno pričakovali, kaj je v njem. Ko sem ga razvil, se ni nihče zmenil za cigarete, ampak so se stekli za papir, v katerem so bile

kao ovde kod nas u bateriji Prišunjak i Jovančević! — Prišunjak i Jovančević, dižite se, kad govorim o vama!»

Potem sledi vse do konca ure zmerjanje in preklinjanje dveh vojakov, ki sta se stela. Še preden jima prekolne rodbino in vse potomce vsaj do četrtega kolena, je kazalec naokrog in ure je konec.

Zaključek: »Toliko sam hteo o

Prvič v življenju tukaj v vojski ne čutim hrustanca v komolcih in ravno zato sem napravil kariero. Celó pohvaliti se moram! Postal sem hlapec pri pomembnem gospodarju in verjemite mi, vsi hlapčevska mesta niso enaka.

U kasarni zelen bor, molim brzi oagovor!

Šta da pišem ime moje, kad pročitáš znat češ ko je.

»MURA«

srajce, perilo in konfekcija
pojem kakovosti in sodobnosti

se priporoča

Mura

Tovarna perila, pletenin in konfekcije

Murska Sobota

K O M B I N A T

»Domurka«

OBRAT ZA GOZDARSTVO IN LESNO PREDDELAVO

Murska Sobota

Izdelujemo vse vrste pohištva in montažne hišice,
vršimo gozdna gojitvena in ureditvena dela.

Trgovsko podjetje

MERKUR

MURSKA SOBOTA

nudi v svojih poslovalnicah v mestu in na vaseh veliko izbiro kvalitetnega in modnega blaga po nizkih cenah.

Prepričajte se o kvaliteti in solidni postrežbi.

Če želite biti zadovoljni, kupujte
le pri trgovskem podjetju

'POTROŠNIK'

MURSKA SOBOTA

Tovarna pletenin

»BELTINKA«

BELTINCI

izdeluje vse vrste kvalitetnih pletenin po
ugodnih cenah.

Prilagaja se željam potrošnikov in menja
vzorke po želji.

SE PRIPOROČA KOLEKTIV

KMETIJSKA ZADRUGA

V MURSKI SOBOTI

ima na zalogi reprodukcijski material in
ustrezno strojno opremo za moderno kmetij-
sko proizvodnjo.

Z vsemi kmetijskimi proizvajalci želi
solidno sodelovanje.

PROIZVODNJA

nafte

LENDAVA

*Eksploatacija nafte in zemeljskega plina,
proizvodnja metanola.*

ČZP »POMURSKI TISK«

s svojimi poslovnimi enotami, se vam toplo priporoča

(Mi tiskamo vse! Celo tako izred-
no »kvalitetne« časopise kot je
»BRUC«.)

Sredstva za dopuste, izlete in večje nabave hranite na hranilni knjižici

KOMUNALNE BANKE Murska Sobota

in njenih ekspoziturah v Radgoni, Lendavi in Ljutomeru.

Vloge so trajne in se ugodno obrestujejo.

=

Žalik Ludvik

STROJNO KLJUČAVNIČARSTVO

MURSKA SOBOTA

Zvezna 1 — Telefon 177

Sprejemamo dela v kooperacijo
in izvršujemo vsa kovinostrugar-
ska in strojniključavničarska dela

SVOJ NOVI PROIZVOD

EXPRES ČRNO KAVO

priporoča

TOVARNA
MLEČNEGA
PRAHU

MURSKA SOBOTA

obrat kombinata

„*Pomurka*“

Murska Sobota

TRGOVSKO PODJETJE

»PETROL«
LJUBLJANA

prodaja vse naftne derivate po skladiščih in servisih v vsej Sloveniji.

Dragi gostje!

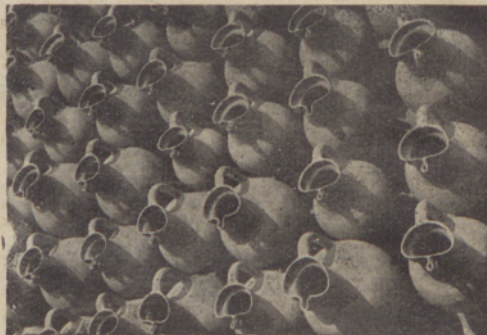
Vsako leto se približno ob tem času zberemo, da se skupaj razvedrmo in nasmejemo. Vsaj naša želja je to, dragi gostje, da vam pripravimo eno noč smeha in zabave. Potrudili smo se in se še bomo, da vam bo danes prijetno. Zelo nas veseli, da vidimo med nami nekaj naših starih kolegov, nekdanjih članov Kluba prekmurskih akademikov. Od takrat, ko so ti delali v klubu in do danes se je marsikaj spremenilo, ne samo v klubu, ampak na sami Univerzi in tudi v ostalem življenju. Upam, da nam ti nekdanji člani Kluba ne bodo zamerili, če mogoče sedaj ne bodo srečali tistega, kar so nekoč srečali in doživljali v Klubu.

Klub študentov Prekmurja je sedaj močno pomlajen, kar se predvsem vidi v odboru, kjer sta edino dva člana pri katerih bi še našli nekaj starega akademskega duha. Opaziti je, da starejši študenti počasi izginjajo iz našega kroga. Razlog je v tem, da doštudirajo ali se pa izgubijo v novi sredini. Spomnimo se samo, da letos študira zadnji letnik po starem učnem načrtu in da je Pomurje dobilo letos diplomante prve stopnje Univerze v Ljubljani. Fakultete, ki delajo po novem strož-

ljivih kolektivov našega Pomurja, kjer je nosilec in vzpodbudnik vseh naprednih akcij. Dovolite mi, da se kolektivu na tem mestu najtopleje zahvalim za njegovo nesebično pomoč in razumevanje.

V teh dneh naša prizadevnost ni bila usmerjena samo na današnji

Vrč do vrča — preteklost

ples. Zopet smo se srečali s srednješolci, ki smo jim letos posvetili malo več pozornosti. V dosedanjih dveh razgovorih smo jih skušali bolj temeljito seznaniti z življenjem na Univerzi. Drugi razlog pa je ta, da jih moramo bolj seznaniti z življenjem kluba, katerega člani bodo v kratkem postali. Dosedaj se nam je

Na današnji dan, ko bomo med svoje vrste sprejeli nove člane, naše bruce, jim želimo, da bi skrbno nadaljevali s tradicijo starih akademikov, da bi pri študiju dosegli mnogo uspehov in da bi se danes dobro zabavali. Isto želim tudi vam, dragi gostje!

Predsednik KPŠ: Martin Balažič

Svet ob Muri, toda ne v narekovajih

jem učnem režimu zahtevajo celega človeka, kar se zelo pozna pri samem klubu.

Zaradi vsega tega je klub dobil nove naloge, ki se ločijo od nalog nekdanjega Kluba prekmurskih akademikov. Mogoče je temu primerno prirejen današnji program brucovanja. Verjetno ste se že navadili na tradicionalno obliko programa, a kljub temu upamo, da vas z današnjim ne bomo razočarali. Mnenja smo, da je študent kot bodoča vodilna inteligenca določenega kraja tista sila, ki vidi napake v tem kraju in jih skuša tudi popraviti. Ta vloga študenta je nekoč prišla mogoče bolj do izraza kot danes, ko obstajajo številne organizacije, ki opravljajo isto nalogo.

Današnji študentski ples, ki je deveti po vrsti, je zopet pod pokroviteljstvom kolektiva ČZP »Pomurški tisk«. Omenjeni kolektiv vam je, dragi gostje, gotovo poznan kot eden izmed najbolj vestnih in mar-

vsako leto zgodilo, da so se nam prvi letniki nekam izgubili in se jih je zelo malo aktivno vključilo v naš krog. Zato bomo imeli s srednješolci razgovor oziroma srečanje, katerega namen bo, da jih seznanimo s klubskim življenjem. Tudi z delavsko in kmečko mladino se nameravamo srečati. V mesecu marcu bomo izvedli seminar, to je cikel razgovorov o problemih Pomurja. Vsako leto odhajajo naši kolegi na razna službena mesta v Pomurju in za njih je dosti lažje, če probleme že poznajo, da lahko hitreje pristopijo k reševanju. Nekaj članov kluba je pripravljeno predavati po krajih Pomurja. Tudi razna športna srečanja v samem klubu, med klubi in s srednješolci bomo organizirali. Letos smo ustanovili pri klubu socialno-ekonomsko komisijo, ki bo skrbela, da bo socialno-ekonomski položaj naših članov ta, da bodo lahko nemoteno izpolnjevali svoje študijske ob-

PRIPIS: Zakaj smo govor našega predsednika natisnili na zadnji strani? Hoteli smo s tem doseči samo to, da bi ga vsak najprej prebral. Dandanes namreč ljudje prebirajo časopise od zadaj naprej. Pri dnevnikih je to razumljivo, saj so na zadnjih straneh osmrtnice, to pa je zaradi stanovanjske stiske najbolj hvaležno branje.

SPOROČILO BRALCEM

S to številko smo vsem našim bralcem pripravili prijetno presenečenje. V borbi za znižanje cen smo letos pocenili »Bruc« in smo s tem dosegli svojevrsten rekord. »Bruc« je edini jugoslovanski časopis, ki se je od preteklega leta pocenil. Letošnja cena, kljub večjemu obsegu — 99 din.

HVALA!

NA SVIJEJENJE PRIHODNJE LETO!